

HER ŞEY
PARTİMİZ
İÇİN !

Karkerên Hemû Welatan Yekbin !
PÊŞENG
BO ŞORES

ARALIK 1983
Sayı : 13

ORGANA KOMİTA MERKEZİ A PARTİYA PÊŞENG A KARKERİ KURDISTAN

Gazete Olarak Çıkararken

PPKK Merkez Komitesi'nin resmi aylık yayını organı PEŞENG, bundan böyle, Partimizin 2.Kongresi'nin aldığı karar doğrultusunda, aylık gazete fonksiyonunu yüklenerek eski maydara bir devamı olarak yayın yaparını sürdürülecek.

Burjuvazinin kendi sınıf çıkarlarını korumak, baskı ve sömürü sisteminin ömrünü uzatabilmek için kullandığı araçlar arasında kitle iletişim araçları son derecede önemli bir yer tutar. Burjuvazi hem ulusal ve hem de uluslararası alanda güçlü bir iletişim ağına ve modern teknolojiye sahiptir.

Faşist diktatörlük, bir yandan Türkiye ve Kürdistan halklarını ekonomik sıkıntılar içerisinde ve politik baskılar altında tutup, onlara karşı en vahşi terör yöntemlerini uyguluyor. Öte yandan da gazete, radyo, televizyon vb. gibi kitle iletişim araçları kullanarak yalan ve de-magoji temelinde propagandalar yürütüyor. Sömürgeci tekkeci burjuvazi, geneli, üç-çeyşöven ideolojiyle Miteleni şartlandırmaya, halk yığınlarını kendi arından ayıklay-meye, böylece de onları demokrasi ve devrim mücadelesinden uzaklaştırmaya çalışıyor.

Partimizin, burjuvazinin propagandalarını etkisiz kılabilmesi, emekçi halk yığınlarına gerçekleri göstererek kendi amaçlarının üstünlüğünü ve propagandasını yaygınlay-

devamı s.15'te

Sahte Seçimlerin Sonucu :

Halklarımız Cuntayı İstemiyor

Faşist diktatörlüğün ağır baskı ve terörü altında, her türlü gayri meşru ve anti-demokratik zorbalık kuralları çerçevesinde cereyan eden 'parlamento seçimleri'nde, generaller Cunta'sının iktidara getirmek için vargüçle çalıştığı MDP, seçmenler tarafından ağır yenilgiye uğratıldı. Askeri faşist diktatörlüğü, sivri bir kılıfa örmek amacıyla oluşturulması düşünülen göstermelik kukla parlamentonun çoğunluk ve hükü-

met partisi adayı olarak piyasaya sürülen, hatta zorla dayatılan MDP, tümü de Cunta'nın onayıyla kurulan üç parti arasında ancak sonucunu olabildi.

Böylesine anti-demokratik zorbalık koşullarında dayatılmasına rağmen seçmenlerin çok büyük bir çoğunluğunun MDP'ye oy vermemesi, aslında Türkiye ve Kürdistan halklarının Cunta'ya karşı büyük bir kin ve

devamı s.3'te

PPKK, TKP Ortak Açıklaması :

Oluşacak Parlamento ve Kurulacak Hükümet de Gayrimeşrudur

"Cuntanın has partisi MDP'nin seçimlerde uğradığı yenilgi, halkın faşist cuntaya karşı duyduğu derin öfke ve nefretten başka bir şeyi yansıtmıyor."

Askeri faşist Cunta'nın 6 Kasım'da yaptırdığı 'parlamento seçimleri' üzerine ortak bir açıklama yapan Kürdistan Öncü İşçi Partisi (PPKK) ile Türkiye Komünist Partisi (TKP); faşist diktatörlüğe sivil kılıf giydirmek amacıyla yapılan düzmece seçimlerde, Cunta'nın; MDP'yi iktidara getirme amacına ulaşmadığını, MDP'nin yenik düşüğünü belirttiler.

Seçimleri, işçi sınıfının ve emekçi halkın partilerini, başta DİSK olmak üzere demokratik kitle ve meslek örgütlerinin yasaklandığı, Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkı üzerinde ağır baskıların uygulandığı, zindanların politik tutuklularla dolup taşıdığı koşullarda yapıldığını belirten PPKK ve TKP ortak açıklamasında, Cunta'nın kendi kurdurttuğu üç parti dışında hiçbir partinin seçimlere katılmasına izin verilmediği, geçersiz oy verilmesi propagandasının

yasaklandığı vurgulandı.

"Cunta'nın has partisi MDP'nin seçimlerde uğradığı yenilgi, halkın faşist Cunta'ya karşı duyduğu derin öfke ve nefretten başka bir şey yansıtmıyor" diye belirten TKP ve PPKK ortak açıklamasının son bölümü şöyle:

"6 Kasım günü yapılan seçimler yasa dışıdır. Ve böyle gayri meşru olarak yapılan seçimler kurulacak olan parlamento da, hükümet de gayri meşru olacak, hiçbir şekilde Türkiye halkını temsil etmeyecektir.

Biz aşağıda imzaları olan partiler, dünya kamuoyunca, bu seçimlerin demokrasiye geçiş olarak yorumlanamayacağına inanıyoruz. Bütün partileri, örgütleri ve kişileri seçim sonuçlarını tanımamaya, seçimlerden sonra da sürecek olan Evren diktatörlüğüne karşı Türkiye demokrasi güçleriyle, dayanışmalarını bundan böyle de sürdürmeye çağırıyoruz".

GÖREV BAŞINA!

Serhad DİCLE
PPKK Genel Sekreteri

Pêşengîn yeni düzenlemeyle yayın hayatına geçmesi, parti tarihimiz açısından bir dönüm noktasını ifade eden 2. Kongremizin kararlarından birinin daha hayata geçirilmesi anlamına geliyor.

Hepimiz biliriz, doğru, gerçekçi ve nihai temel amaçlara götüren mücadele yoluna denk düşen kararlardan birinin daha hayata geçirilmesi anlamına geliyor. Mücadelede başarının sırrı, alınan doğru kararların hayata geçirilmesindedir.

Hem ülkemiz Kürdistan'ın hem de partimizin çok ağır ve ciddi koşullarla yüz yüze olduğu; mücadele bayrağını elden bırakıp bırakmama konusunda ulusal demokratik hareket saflarında en hareketli tartışmaların olduğu, buna karşın yenilginin, gerilemenin moral çöküntüsü içinde inançsızlığın, kaygınlığın kol gezdiği son derecede kritik bir dönemde toplanan parti Kongremizin; inançsızlığa, teslimiyete ve moral çöküntüsü içindeki yığılılığa darbe indiren; yenilginin, geri çekilme ve çözümlenin geçiciliğini gözler önüne seren ve devrimci mücadeleyi en ağır koşullarda da diri tutmanın zorunluluğunu bütün çıplaklığıyla ortaya koyan kararların alındığı bir platform niteliği taşıdığı kuşku götürmez. Parti Kongremizin toplanarak hem uluslararası ve ülkemiz koşullarını değerlendiren hem de Kürdistan ve Türkiye'deki devrimci-demokratik güçlerin genel anlamıyla anti-faşist muhalefetin durumunu ele alan bir genel muhasebe niteliğine bürünmesi, bunun sonucu olarak da parti-

mizin ve devrimci hareketin bütününün önünde geniş, aydınlık perspektifler açan bir dizi kararlar aralık başarıyla sonuçlanmasısı; Kürdistan işçi sınıfının gerçek öncü gücü ve ulusal demokratik halk devrimi mücadelesinin "olmazsa olmaz" temel taşı olma yolunda Partimize gerçek bir güç ve atılım kaynağı kazandırmakla kalmadı, aynı zamanda Kürdistan ulusal demokratik hareketinin üzerine çökertilmek istenen kaygı ve yığılılık bulutlarını bertaraf ederek devrimci mücadelenin geleceğine ve başarısına inancı pekiştirdi.

Öte yandan hiçbir zaman bilinçten çıkarmaya hakkımız yok ki böylesine önemli bir adımı başarıyla atmış olmak yetmiyor. Ülkemizin içinde geçmekte olduğu sürecin; devrimci-demokratik hareketin ve bu arada partimizin bu süreçte karşı karşıya bulunduğu sorunların objektif ve gerçekçi değerlendirmesini yapmış olmak, doğru sonuçlar elde etmek, olsa olsa başarımızın ancak yarısını güvenceye alır. Hatta bu yüzde ellilik güvence de, elde edilen sonuçlar doğrultusunda adım atma ön koşuluna bağlıdır. Oysa devrim uğruna baş koyduğumuz mücadeleyi gerçek başarıyla taçlandıracak olan, vardığımız sonuçların somut ifadesi olarak POLİTİK RAPOR'daki yönergelerin ve Kongre kararlarının hayata geçirilmesidir. Bugün tek tek her partili yoldaşın önünde duran yakıcı görev budur.

Kongre kararlarının hayata geçirilmesi görevinin tek tek her partili yoldaşın omuzlarında olduğunu vurgularken; "koskoca ormanı göremiyerek tek tek ağaçları ön plana çıkarma" gibi bir anlayıştan hareket etmi-

yoruz. Örgütlü savaş müfrezesi olan partiyi, bir ormandan çok canlı bir organizmayla ya da bir orkestrayla karşılaştırmak daha doğru olur. Parti, daha çok, fiziksel ve düşünsel varlığıyla bir insana ya da bestecisi, orkestra şefi ve çalgıcılarla orkestraya benzetilebilir. Yaşamın gereklerini yerine getiren, insanın kendisi, kağıt üzerindeki notalara hayat veren orkestradır. Ama insan, ancak beynini, kollarını, ayaklarını; beş duyusunu, kısaca bütün fiziksel ve düşünsel varlığını birbiriyle uyumlu olarak harekete geçirdiği ölçüde yaşamın gereklerini yerine getirebilir, orkestra da, yöneticisi, çalgıcıları ve müzik aletleriyle birlikte; tek tek her perçanın bütün içindeki işlevini yerine getirebilmesiyle notalara hayat verir. İnsan vücudunun ya da orkestranın bir parçası, yüklediği fonksiyonunu yerine getiremezse, yalnız kendi görevini başarmamış olmakla kalmaz, bütünün önüne de engel olarak dikilir.

İşte parti kolektivitisi, bunlara benzer biçimde; merkezi ve yerel yönetim organlarıyla, hücreleriyle, tek tek her partili yoldaş ve sahibolduğu araç ve olanaklarıyla bir bütündür. Ancak her birimiz, bütünsel kolektivitinin içindeki rolümüzü oynadığımız, üzerimize düşen görevlerimizi yerinde ve zamanında başarmayı esas alan bir bilinçle hareket ettiğimiz ölçüde, partimiz, saptadığı hedeflere varma yolunda Kürdistan işçi sınıfının gerçek savaş ögütü olarak temeline oturur; bu temel üzerinde her çeşitlik konumuna yükselir.

Hepimiz, çoğu zaman karşılaşmışızdır. Herhangi bir yörede meydana gelen bir gelişme karşısında, o yöredeki yoldaşlar yeterince duyarlı davranamayıp takınılması gereken tutumu takınmakta geciktiklerinde, "nasıl olsa bu yöresel bir sorundur, bizim sorun karşısında duyarlı kalmış olmamız bir şey değiştirmez, diğer yörelerde ya da daha üst düzeylerde, parti, ülkenin sorunlarının bütünü karşısında mücadelesini sürdürüyor" diye kendilerini avutmaya çalışırlar. Oysa bu avutma boşunadır. Herhangi bir

devamı s. 15'de

Halklarımız Cuntayı İstemiyor

öfke ile dolu olduklarını onu kesinlikle istemediklerinin çok somut kanıtıdır. Bilindiği gibi, her ne kadar üç parti de Cunta'nın onay ve çabalarıyla

kurulmuş ise de, Cunta onların kurulmasını onaylarken; bugün seçimlerden sonra oluşan "parlamento tablosunun" yüklediği misyonları yüklememişti kendilerine. Cunta ötümündeki beş yıllık dönemde MDP'yi kesinlikle parlamentonun çoğunluğunun; dolayısıyla da iktidarın partisi olarak düşünüyordu. Turgut Özal'ın ANAP'ı ise, Cunta'ya göre kötü ihtimalleri bertaraf etmenin garantisini, yedek iktidar partisiydi. HP'ye gelince; O da "göstermelik sol muhalefet partisi" olma misyonu ile piyasaya sürüldü. Cunta'ya göre, oluşacak "parlamento"da birinci sırayı MDP, ikincisi ANAP, üçüncüsünü de HP almalıydı. Ya da HP, seçim barajını aşamazsa, parlamentoya girmezse de olurdu.

Seçim öncesinde Cunta, böylece bir tablonun yana olduğunu açık açık belirtiyor ve hatta bu yönde çok da çaba sarfediyordu. Öyle ki, kamuoyunda ANAP'ın kazanacağı kanısının yaygınlaşmasını karşısında, tedirginleşen Cunta'nın adına Kenan Evren, "Devlet Başkanı" sıfatıyla, ANAP'ı iktidara getirmemeleri için, radyo ve TV'den seçmenlere çağrı bile yaptı.

Geniş seçmen kitleleri, defalarca ortaya çıkan kanıtlarıyla Cunta'nın özleminin bu yönde olduğunu açık seçik kavradılar.

Öte yandan ANAP da seçmenlerin büyük bir çoğunluğunun Cunta'ya karşı öfkeyle dolu oldukları bilinciyse, bu durumu ikiyüzlüce kendi çıkarları doğrultusunda kullanmayı bildi. Her fırsatta, "danışıklı" olarak kurulmuş bir parti olmadığını, diğerlerinin ise "danışıklı" partiler olduklarını yaydı. Böyle olunca, Cunta'nın üç yıllık baskı, terör ve sömürü politikası daha çok, 12 Eylül felsefesinin sürdürücüsü olacağını söyleyen MDP'nin şahsında somutlaştı.

Uzun bir süre Cunta'nın ekonomik politikasının planlayıcılığını ve sürdürücülüğünü yapan Turgut Özal'ın başkanlığındaki ANAP, Cunta'nın diğer partilerinden farklı olmadığını gizleyebildi. Sonuçta Cunta'nın özlemini çektiği tablonun tamamıyla tersi bir durum sandıkları çıktı. ANAP birinci, HP ikinci, MDP ise sonuncu geldi. Seçmenlerin tutumunun sandıklardan çıkarıldığı sonuç Cunta'nın özlemleriyle ters orantılı oldu. Cunta'nın iktidarı olmasını en çok istediği partiye, seçmenler en az oyu verdiler.

Seçmenler, Cunta'ya karşı tepkilerini onun şahsında somutladıkları MDP'ye oy vererek gösterdiler. Buna karşın, Cunta'ya karşı oluşan muhalefetin oy potansiyeli, gericiliği, rıkçı-sövenizmi ve halk düşmanı bütün politikasıyla, MDP'den hiç de geri kalmayan, hatta bu halk düşmanı politikayı uygulamakta daha çüretkar ve beceri sahibi olan ANAP'a kaydı. Bu da herşeyden önce seçmenlerin ve yaşanan ortamın anti-demokratik, baskıcı karakterlerinden geliyor. Uç parti dışında, seçimlere giren parti olmadı. Seçimler, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halk yığınlarının, Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal çıkarlarını dile getiren bütün parti ve örgütlerin yasadığı, Türkiye ve Kürdistan halkının ekonomik ve kültürel haklarını savunan sendikalar, mesleki ve demokratik kitle örgütleri dahil her türlü örgütlenme haklarının ellerinden alındığı bir ortamda yapıldı.

Devrimci demokratik güçler, Cunta'nın "demokrasiye dönüş" demagojisine ve sahte seçim komedyasına karşı, ağır illegal koşullarda savaşmak zorunda kaldılar. 12 Eylül darbesinden bu yana süregelen gerileme ve durğunluk döneminin yarattığı tahrifat, zaaf ve olanaksızlıklar, Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratik güçlerinin halk yığınları arasında etkin propaganda ve ajitasyon çalışmalarına

girebilmelerini, Cunta'nın ve gerici burjuva çevrelerinin demagojilerini etkisizleştirmelerini son derece zorlaştırdı. Bütün bunların sonucu olarak, MDP'ye ve onun şahsında Cunta'ya karşı biriken muhalefet potansiyeli, yine, en gerici tekeli grupların ve emperyalizim çıkarlarının has savunucusu, askeri faşist diktatörlüğün ekonomi politikasının mimarı Turgut Özal'ın partisi ANAP'ı iktidara getirdi.

MDP'nin yenilgiye uğratılması Cunta'ya vurulan ağır bir şamarıdır. Ama öte yandan ANAP'ın çoğunluğu alarak iktidara gelmesi, 12 Eylül darbesinden bu yana süren askeri diktatörlüğün bu sefer göstermelik kukla parlamentoyu kılıf edinerak bundan böyle de sürmesi anlamına geliyor. Ne sahte seçimlerin olması ne de seçim sonucunda ANAP'ın iktidara gelmesi, faşizmi işbaşından uzaklaştırmadı. Demokrasiye dönüş yolunu aşmadı. Buna karşı sahte seçimlerin yapılması ardından ortaya çıkan tablo, askeri faşist Cunta'nın ve onun arkasındaki tekelilerin bunalımlarını da çözmedi. Aksine ANAP'ın hükümete gelmesiyle şimdi bunalım daha da derinleşecek, faşizme karşı giderek artan muhalefet, daha da boyutlanacaktır. Hatta, ANAP'ın iktidara gelmesi ötümündeki dönemde bizzat Cunta'nın arkasındaki tekeliler arasında da anlaşmazlıkları arttıracaktır. Bu arada halklarımızı da daha ağır ekonomik sömürü bekliyor. Hayat pahalılığı ve işsizlik artacak, orta katmanların çöküşü hızlanacaktır.

Cuntanın yaptırdığı 6 Kasım parlamento seçimlerinin sonuçlarının bir özelliği de oy kullanma oranının %90'ı aşan yüksek bir düzeyde gerçekleşmesi ve geçersiz oy kullanmaların oranının %5 gibi düşük bir düzeyde kalmasıdır. Oy kullanma oranının yüksek olmasının başlıca nedenlerinden biri, dikta koşullarının, halkı baskı ve tehditle sandık başına yönlendirmesi ve bu arada oy kullanmanın yasal bir zorunluluk haline getirilmesidir. Seçim yasası, oy kullanmayanları cezalandırmayı öngören hükümleri içeriyor. Bu durumu bilen seçmenler, cezalandırılmak-

tansa gidip oy kullanmayı tercih etmek zorunda kalmışlardır. Öte yandan seçimler karşısında aktif tutum alan devrimci demokratik güçler de dahil, cuntanın seçimlerini anti-demokratik olarak değerlendiren bazı burjuva demokratik ya da muhalif çevreler, seçmenlerin sandık başına gidip oy kullanmaları yönünde tutum belirlediler. Seçimleri boykot etme yönünde ciddi ve etkin bir güç yoktu. Gerçi bazı sol çevreler boykottan yana tutum aldılar ama onların seslerini kendi çevrelerinden başkası duymadı. Bu arada Cunta'nın açıkça desteklediği MDP'nin kazanamaması için sandık başlarına gidenlerin sayısı da hayli fazladır denebilir.

Geçersiz oy kullananların oranının düşüklüğüne gelince... Geçersiz oy kullanma çağrısı yapanlar sadece devrimci demokratik güçlerin bir bölümü ile sınırlı kaldı. Sol güçlerin önemli bir bölümü seçimler karşısında tutumsuz kaldı. Özellikle "devrim lafazanlığı" yapmaya devam eden maceracı goşist çevreler, gözlerini ve kulaklarını seçim olayı karşısında büsbütün kapatarak, alanı her bakımdan cuntaya ve diğer burjuva çevrelere terk ettiler. Seçimlerin demokratik olmadığını öne süren kimi burjuva çevreler de, seçimlere

katılan her üç partiye karşı da hoşnutsuzluklarını dile getirmelerine rağmen, geçersiz oy kullanılması yönünde açık tavır almaktan sürekli kaçındılar. Bütün bu etmenler biraya gelince, cuntanın ve gerici burjuva çevrelerinin demagojileri, yalan ve sahtekarlıkları, "geçersiz oy" çağrısında bulunan devrimci demokratik güçlerin sesini bastırabildi.

Buna rağmen, %5 oranında gerçekleşen geçersiz oy potansiyelinin önemli bir bölümü, halkın en ileri ve bilinçli kesiminin oyları olması bakımından dikkate alınması gereken bir potansiyeldir.

"Seçimler"den çıkarılması gereken esas sonuç ise şudur : Bütün anti-demokratik ve zorbalığa rağmen "seçimler"de Türkiye ve Kürdistan halkları, cuntayı istemediklerini açık seçik göstermişlerdir. Ama, halkın çıkarlarının gerçek savunucuları; devrimci demokratik güçler, zayıf, dağılmış ve insiyatifsiz ve halk ögütülü etkin bir mücadelede yoksun olduğu için burjuvazi; faşist diktatörlüğün arkasındaki tekeller ve emperyalizm, cuntaya karşı kin ve öfkeden oluşan muhalefet potansiyelini kendi iktidarlarının ömrünü uzatmak, baskı ve sömürlerini daha da arttırmak için kullan-

mayı başaramışlardır. Daha da önemli cuntaya karşı oluşan muhalefette bile burjuva güçler devrimci demokratik güçlerden daha etkin insiyatif göstermişlerdir. Onların muhalefetlerinin etkinliği, muhalefeti demokrasi yolunda ve hele hele devrim yolunda derinleştirme niteliklerinden gelmiyor. Tam tersine burjuvazinin muhalefet etkinliği devrim mücadelesini dumura uğratma ve demokrasi kavgasını yozlaştırma yönünde derinleştiriyor. Bu, halklarımız ve onların ögütülü devrimci güçleri açısından faşist diktatörlükten sonra gelen gerçek bir tehlike olarak gelişiyor. Devrimci demokratik güçler, "seçimler" kavgasında -ki bu kavga faşizme karşı mücadelenin küçük bir parçasıydı- bile minderin dışında "döğüşüler". Devrimci demokratik güçlerin minder dışı kalmalarının nedenlerinden birisi, faşist diktatörlüğün üç yıl aşkın süredir devam edegelen baskı, terör ve aşırı sömürü politikası ise diğer nedeni de bizzat bu güçlerin toparlanmaktan ve kavgaya hazırlıkta gösterdikleri isteksizlik, hantallıktır. Unutmamak zorundayız; böyle giderse, daha çok minder dışı kalmaya mahkum oluruz.

● ● ●

Parti Tarihimizde Bir Dönüm Noktası: 2. KONGRE

Partimiz, bu yılın Şubat-Mart aylarında, yedi yıllık bir aradan sonra 2.Kongre'sini yaptı. 2. Kongre'mizin sonuçları, hem partimiz, hem de Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesi açısından bir dönüm noktasını ifade eder.

Kurulduğundan bu yana, tüm parti örgütleri, ilk defa genel ve özel sorunları değerlendirme, genel bağlayıcı sonuçlara varma olanağına kavuştular. Merkez Komite'mizin Kongre'ye sunduğu Politik Rapor, yeniden düzenlenen parti Program ve Tüzüğü ile alınan kararlar, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halklarımızın mücadelesine ışık tutacaktır.

Pêşeng; sayfa 4

2.Kongre'mizin hazırlıklarının tamamlanıp başarıyla sonuçlanmasında Merkez Komite'sinin 9-11 Ocak 1982 tarihli kararlarının rolü büyüktür. Çünkü, 1980 Şubat'ında alınan Kongre kararı bir türlü yaşama geçirilemiyordu. Buna, askeri faşist darbe sonrası partimize boy veren uzlaşmacı ve teslimiyetçi anlayış da eklenince, Kongre kararı tamamen bir tarafa itilmişti. Teslimiyetçi sağ oportünist anlayışa karşı mücadele sürecinde oluşan Merkez Komitesi çoğunluğunun tüm iyi niyetli girişim ve çabaları sonuçsuz kalınca, 1980 Şubat'ında alınan Kongre kararının yaşama geçirilmesini ve Kongre öncesi, parti içi genel

tartışmanın açılmasını da içeren bir dizi karar alındı. Yaşam bu kararları bir bir doğruluyor.

Milîtan parti üyeleri, denilebilir ki, Kongre'nin başarıyla sonuçlanmasında en önemli katkı bulundular. Sömürgeci faşist diktatörlüğün partimize yönelik tüm saldırılarına, ağır illegalite koşullarına ve sağ oportünizmin partimizi burjuva baskılığında eritme girişimlerine karşı en aktif mücadeleyi verdiler. Marksizm-Leninizm'in eylem klavuzluğunu ve nesnel koşullara uygun yaratıcılığı hiçe sayan eğilimlere ödün vermediler. Leninci parti ilkerlerine taban tabana zıt önerilere ve partimizi, "demokratiklik" adı-

na hizipler yuvası haline getirmek isteyen oportünizmin artıklarına karşı, Marksizm-Leninizm silahını bir an olsun elden bırakmadılar. Partimizi, tüm bu tehlikeli girişim ve çabalardan koruma sürecinde, fırsattan istifade ederek "köşeyi dönen"lerin, yalnzlık geçirenlerin, partiyi en güçlü koşullarda terkedit karamsar tablolar çizenlerin oyununa gelmediler. Kaynağını Marksizm-Leninizm ve ülke devrimine olan sarsılmaz inançtan, partiye yaşamsal bağlıhtan alınan bu militan devrimcilik, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın, partimizin onurudur. 2.Kongre' mizde çıkan sonuçlar bunun güvencesidir.

Birçok dost ve kardeş örgüt Kongre'mizle sıcak dayanışmada bulundu. Bunlardan, Kürdistan Ulusal Kurtuluşçuları, Ala Rızgari, Tekoşin, Suriye Kürtleri Halkın Birliğı Partisi ve Filistin El-Fetih Örgütü Kongre'mize bizzat temsilci göndererek, konuşmalarıyla bizlere onur verdiler. Teknik olanaksızlıklar ve ağır illegal koşullar dolayısıyla bizzat Kongre'ye davet edemediğimiz dost ve kardeş örgütlerden, Türkiye Komünist Partisi, Türkiye Komünist Partisi (Birlik), Emegın Birliğı, THKP-C (Acilciler), Rızgari, Irak Komünist Partisi, Irak Kürdistanı Demokratik Halk Partisi, Irak Kürdistanı Sosyalist Partisi, Kürdistan Yurtsever Birliğı-Irak, Suriye Komünist Partisi (Taban Örgütleri), Suriye Kürtleri Demokrat Partisi (El-Parti), Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi ise dilek ve mesajlarıyla Kongre'mizle olan dayanışmalarını dile getirdiler. Kongre'miz, partimizi en ağır koşullarda yalnız bırakmayan bu dost ve kardeş örgütlere, Türkiye ve Kürdistan nezdinde teşekkürlerini dile getirdi.

MK adına Kongre'ye sunulan Politik Rapor, uzun ve çok yönlü tartışmalar sonucu, yapılan değişikliklerle birlikte obyirliğı ile onaylandı. Kongre sonrasında basılıp en geniş şekilde dağıtımını yapılan Politik Rapor, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, stratejik ve taktik hedefleri açık ve yalın bir biçimde ortaya koyan tarihi bir belgedir.

Politik Rapor üzerinde yapılan tartışmalarda, dünya devrimci sürecindeki gelişmeler üzerinde duruldu. Sosyalizm ile kapitalizm arasındaki mücadele; barış, silahsızlanma ve yumuşama çabalarının geldiğı düzey ele alındı. Dünya barış hareketine ve özellikle onun öncüsü Sovyetler Birliğı'nin yapıcı ve ileriyi yönelik önerilerine büyük değer verildi. Orta-Doğu'da emperyalizmin ve İsrail Siyonizmi'nin tüm saldırı ve komplolarına dikkat çekilerek, başta Filistin halkı olmak üzere bölge halklarının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadeleleriyle, partimizin sıcak dayanışmasının süreciğı tekrarlandı.

Türkiye'de iktidardaki faşizmin üç yıllık uygulamaları ve faşizmi kurumsallaştırma sürecinin gerçek gelişimi ortaya konuldu. Askeri Faşist Darbe öncesi ve sonrasında, Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı hareketi ile devrimci demokratik güçlerdeki zaf ve yanlış anlayışlar değerlendirildi. Öğretici bazı dersler çıkarıldı. Partimizin anti-faşist mücadele anlayışı ve genel geçerli anti-faşist taktikler bir bir ele alındı. Anti-faşist cephenin örölmesi için yol ve yöntem önerilerinde bulunuldu. Türkiye ve Kürdistan'da anti-faşist güçlerin ortak mücadelesinin örölmesine katkıda bulunacağı amacıyla, anti-faşist cephenin program taslağı önerisi yapıldı.

Ülkemizin sosyo-politik durumu; ekonomik, toplumsal ve siyasal gelişmeleri yeniden gözden geçirdi. Bu gelişmelerin ve nesnel durumun karakterini belirlediğı Kürdistan Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin örgütlenebilmesi için somut öneriler yapıldı. Ulusal Demokratik Halk Cephesi'nin program taslağı önerisiyle bu konuda sürdürülen tartışmalara hız kazandırıldı. Türkiye Kürdistanı ulusal demokratik güçleri arasında 5'li olarak sürdürülen ve cepheyi hedefleyen Güçbirliğı çalışmalarının biran önce sonuçlanıp yaşama geçirilmesi için partimizin üzerine düşeni eksiksiz yerine getireceğı vurgulandı. Uzun süredir tartışılan Kürdistan'da siyasal birlik sorununa yeni açılımlar getirildi. Türkiye Kürdistanı işçi sınıfı hareketi-

nin, bilimsel sosyalist temelde siyasi birliğinin sağlanması için, bu kapsamda yer alan hareket, grup ve kişiler çağrı yapıldı. Bu çağrımızın etkisi, Kongre'den hemen sonra kendisini gösterdi. Son zamanlarda Türkiye Kürdistanı'nda, siyasi birlik eğiliminin güçlenmesi ve bu doğrultuda yakınlaşma ortamının oluşması partimizin değer verdiği gelişmelerdir. Ülkemizin parçalanmışlığandan kaynaklanan sorunların, günümüzün nesnel ve özel koşulları ışığında nasıl çözümlenebileceğı üzerinde duruldu. Bugünkü koşullarda en geçerli örgütlenmenin, çerçevesi Politik Rapor'da çizilmiş biçimiyle "ULUSAL OTORİTE" olduğu sonucuna varıldı. Bunun için de tüm Kürdistan'lı devrimci demokratik ve yurtsever güçleri kapsayacak bir Ulusal Konferans çağrısı yapıldı.

2.Kongre'mizde tartışılan sorunlardan birisi de devrimci demokratik hareketin genel durumu ve partimizdeki bunahının sınıf kaynaklarıdır. Kürdistan devrimci demokratik ve yurtsever hareketinin yakın geçmişi ve partimizin 1975'te kuruluşundan sonra adına yaraşır bir parti haline gelmesi için geçirdiğı aşamalar tüm gerçekliğıyle incelendi. İdeolojik-politik hattın kitlelere götürülmesindeki eksik ve yanlışlar tespit edildi. Yanlış örgütlenme ve çalışma biçimi mahkum edildi. Eksik ve yanlışlarımızın sınıf kaynakları, bir küçük burjuvalar ülkesi olan Kürdistan'm nesnel gerçekliğıyle birlikte ortaya konuldu. Bir daha bu eksik ve yanlışların tekrarlanmaması için gerekli önlemler üzerinde tartışıldı, uyarılar yapıldı. Bunun yanında partimizin Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkın kurtuluşu uğruna verdiği saygı mücadelesi övüldü. Partimizin, Devrimci Demokratlar adıyla yaptığı çalışmalar değerlendirildi. Devrimci Demokratlar adıyla da olsa sendikalarda, mesleki kitle örgütlerinde ve seçimlerde kazanılan başarılarla büyük değer verildi.Kürdistan gençliğini örgütlemek için kurulan Merkezi Gençlik Örgütü'nün uluslararası ve ülke planında kazandığı saygınlık ve elde ettiği başarılar övüldü. Kürdistan gençliğinin ye-

ni koşullara göre yeniden örgütlenebilmesi için, Merkezi Gençlik Örgütü'nün deneyimine de dayanarak bugün nelerin yapılabileceği tartışıldı ve bu doğrultuda yeni bazı adımlar atıldı. Geçmişte, ideolojik-politik yetersizlik ve örgütsel deneyimsizliğe rağmen, partimizin Kürdistan'da en ileri parti ve işçi sınıfının gerçek mücadele örgütü olduğu bir kez daha vurgulandı.

Kongre'de parti Program ve Tüzüğü de günün koşullarına uygun ve parti yaşamında elde edilen deneyimler ışığında yeniden düzenlendi.

Kongre'de, değişik alanlarda işçi sınıfı ve emekçi halkımıza yol gösterecek kararlar alındı. 1982 Nisan'ında bizzat gidip Türk sömürgecilerine teslim olan eski Genel Sekreter'in Kürdistan halkının ve işçi sınıfının davasına ihanet ettiği ilan edildi. Eski GS'nin partimizi tamamen tasfiyeye yönelik ifadeleri ve içine girdiği ideolojik-politik çöküntü onun Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkına ihanetinin kanıtıdır. Bu ihanet örneği, 9-11 Ocak 1982 tarihli MK Kararları'nın ne kadar isabetli ve yerinde olduğunu gösteriyor. Çünkü MK, 9-11 Ocak 1982 Kararları'nda, eski GS'nin ihanetçi eğilimini tespit etmiş ve bu yüzden GS'lik görevinden alarak parti üyeliğini bile dondurmuştu. Bu kararın alınmasından üç ay geçmeden ihanetin gerçekleşmesi, 9-11 Ocak 1982 Kararları'nı alan MK'nin uzak görüşlülüğünü ve partimizin ne denli bir uçurumdan kurtardığını gösteriyor.

Kongre Kararları arasında, parti dışına düşmüş, fakat mücadele inanç ve kararlılıklarını yitirmemiş eski parti üyelerine bir çağrı da yer almaktadır. Çünkü oportünizmle mücadele sürecinde sorunlarımızın gerçek nedenlerini bilmeden parti dışına düşmüş veya sonradan farkına varan eski üyelerimizin olduğuna partimiz yürekten inanıyor. Bunlar, parti tüzüğünde belirtilen gerekleri yerine getirdikleri takdirde yeniden parti saflarına katılabileceklerdir.

Kongre'de alınan önemli kararlardan birisi de parti isminin değiştirilmesiydi. Geçmişte, il-

legalitenin yanlış kavranması ve küçük burjuva korkaklığı nedeniyle kitlelere maledemediğimiz "Kürdistan İşçi Partisi-PPK" ismini Apocular kullandı. Uluslararası ve ülke planında bu ismi kendilerine malettiler. Aynı isim üzerinde fazla direnilmesinin gereksizliğinden hareketle, Kongremiz, "PPK" ismine "Pêşeng" sözcüğü ekleyerek partimizin isminin KÜRDİSTAN ÖNCÜ İŞÇİ PARTİSİ (PPKK) olmasını kararlaştırdı. Kongre'deki bu değişikliği fırsat bilen oportünizmin artıkları, yığınhk geçirmiş, mücadeleden kaçmış ve hatta çoğunun istifa dilekçeleri elinde bulunan yılan kıvraklığındaki oportünistler "Kürdistan İş-

çi Partisi" ismini kullanmaya başladılar. Birbirlerini ihanetle, polislikle suçlayanlar yanyana gelip parti tasfiyeciliği ve yıkılışına hız verdiler. Parti tüzel kişiliğine yönelik likidatörce tutumlarına girdiler. Oportünistlerin bu likidatörce tutumları, partimize yönelik tüm saldırı ve suçlamaları, kendi gerçek yüzlerini birkez daha açığa vurmaktan başka hiçbir işe yaramadı. Partimizi, Marksçı-Leninci yolumdan döndürmeye hiç kimsenin gücü yetmedi, yetmeyecektir. PPKK, 2.Kongre sonuçlarıyla bunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Genel hatlarıyla aktarmaya devamı s. 15'de

TKP Başkanı İ. Bilen Öldü

Uzun yıllar Türkiye işçi sınıfı hareketinin ön saflarında mücadele eden, yöneticilik yaptığı dönemde TKP'nin gelişmesine büyük katkılarda bulunan TKP Başkanı İ. Bilen, geçtiğimiz ayın 24'ünde yaşama gözlerini yumdu.

İ. Bilen, yetmişli yıllarda TKP'nin yeniden dirilmesini sağlayan birkaç kişinin en önde gelenlerindendi. Uzun mücadele yaşamı, Türkiye işçi sınıfı hareketi ve TKP için zengin deneyimlerle doludur. TKP saflarındaki mücadelesi 1920'lere yani TKP'nin kuruluş yıllarına kadar uzanır.

TKP Başkanı İ. Bilen'in ölümü dolayısıyla Partimiz Genel Sekreteri Serhad DİCLE yoldaşın TKP Merkez Komitesi'ne gönderdiği başsağlığı mesajını yayınlıyoruz :

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Değerli arkadaşlar,

Partizin Başkanı sayın İsmail Bilen'in hayata gözlerini yummuş olduğunu üzüntüyle öğrenmiş bulunuyoruz.

Partimiz, İ. Bilen'in Türkiye işçi sınıfı hareketinin içindeki; O'nun ön saflarındaki uzun mücadele yıllarına Türkiye Komünist Partisi'nin yeni yeni atılımlarla gelişip güçlenmesine; Türkiye ve Kürdistan halkları; onların örgütlü güçleri arasında dostluk ve kardeşlik bağlarının gelişmesine mücadelesiyle yaptığı katkılara büyük değer biçiyor ve İsmail Bilen'in yitirilmiş olmasına büyük bir kayıp olarak değerlendiriyor.

Merkez Komitemiz ve Partimizin tüm üyeleri adına, Partizin Başkanı İ. Bilen'i yitirmiş olmanızdan dolayı Merkez Komitemize ve Partimizin tüm üyelerine başsağlığı diler, üzüntülerinizi paylaşacağımızı bildiririm.

Devrimci selamlarımız ve en içten dayanışma dileklerimizle.

24 Kasım 1983
PPKK

Kürdistan Öncü İşçi Partisi
Merkez Komitesi adına
Genel Sekreter
Serhad DİCLE

BURJUVA MUHALEFET VE DEVRİMCİ POLİTİKA

Faşizmin iktidara gelmesinden bu yana, özellikle siyasal partilerin kurulması ve göstermelik seçim oyununun tezgahlanması sürecinde burjuva siyasal güçler arasında gözle görülür hareketlenme yaşandı. Bu hareketlenmenin önümüzdeki dönemde daha da artması kaçınılmaz.

Türkiye ve Kürdistan'daki siyasal hareketler arasında tartışmalara neden olan bu hareketlenme sürecini, sorunun daha iyi anlaşılması açısından kısa da olsa buraya aktarmakta yarar var. Birçok parti ve örgütte yanlış eğilimlerin oluşmasına, önceden varolan yanlış eğilimlerin ise pekişmesine yol açan gelişmeler genel hatlarıyla şöyle özetlenebilir:

Cunta'nın "demokrasiye dönüş" oyunun bir parçası olan siyasal partiler yasanın çıkmasıyla burjuva siyasal alanda bir hareketlilik gözlemlendi. Kısa bir sürede, Cunta'nın üç kukla partisi; MDP, ANAP ve HP'nin AP ve bir kısım CHP çevrelerinde kurulan BTP ve SODEP'in de içinde bulunduğu onbeşin üzerinde parti kuruldu. BTP, Cunta'nın tüm girişimlerine rağmen bir emekli Orgeneral'in başkanlığında kurulmuştu. Bazı büyük sermaye kesimlerinin de içinde bulunduğu, BTP ve MDP'yi birleştirme girişimleri sonuçsuz kalınca, Cunta, bu partiye karşı açık tavrı aldı. Hatta yöneticilerini hainlikle suçladı. En son, aldığı 79 nolu kararlar BTP'yi kapattı. Aynı kararlar, S.Demirel, İ.S.Çağlayangil, D. Baykal ve kapatılan BTP'nin iki kurucusunun da içinde bulunduğu 16 eski politikacı, Çanakkale'de "zorunlu gözetim" altına alındı. Bunun sonucu, N.İhçak, M.Toker gibi burjuvazinin sayılı kalemlerinden, Avrupa hıristiyan demokratlara, muhafazakarlara kadar uzanan bir yelpazede bazı çıkışlar görüldü. N.İhçak ve M.Toker'in yazıları nedeniyle Tercüman ve Milliyet gazeteleri belli bir süre kapatıldı. Avrupa Konseyi'nde

ve Avrupa Parlamento'sunda 6 Kasım seçimlerinin demokratik olmadığını içeren kararlar, hıristiyan demokrat ve muhafazakarlara büyük oranda katılımla alındı. AP yanlıları da bu süre içinde boş durmadı. Tüm uyarılara rağmen DYP'nin açıldığını (kuruldu demediler) duyurdular. Çanakkale'de bulunan 16 kişi adına dışarıya bir mektup sızdırıldı. Ayrıca aynı paralelde, iki BTP kurucusunun Cunta'ya yazdığı mektup, İ.S.Çağlayangil'in F.Almanya Dış İşleri Bakanlığı'na gönderdiği mektup ile S.Demirel'in ikinci mektubu yerli (Demokrat Türkiye ve Türkiye Postası) ve yabancı basında yayımlandı.

Bu mektuplarda, Kenan Evren, Ziya Ül-Hak'a; Demirel ve Ecevit, Walesa'ya; "Evrenizm"de Portekiz ve İspanya'nın geçmiş faşist rejimlerine benzetiliyor. "Evrenizm" in faşizmin 1983 modelini gerçekleştirdiği, 79 nolu kararlar, faşist generallerin "Anayasa'yı tebdil, tağyir ve ilga" ettiği vurgulanıyor. Ayrıca seçimlerin bir aldatmaca olduğu belirtilerek seçimlerle "en güvenilen militarist, kiralık, satılık veya korkak bürokrat, asker, eski siyasetçi, gazeteci, yeni meclise aday gösterilip milletvekili yapılacak" deniliyor.

Bu dönemde SODEP'e yönelik girişimler de arttı. "Sosyal demokrasi" adına piyasaya sürülen "sorumlu muhalefet" HP, eski CHP tabanından destek görmedi. SODEP'e eski CHP tabanından duyulan ilgi gün geçtikçe arttı. Bunun üzerine Cunta, vetolarla SODEP'in 6 Kasım seçimlerine girmesini önledi. DYP de vetolarla seçim dışı bırakıldı ve seçim alanı üç kukla partiye kaldı.

Cunta'nın kukla partilerinin katıldığı 6 Kasım sahte seçimleriyle faşizmin kurumlaşması yeni bir aşamaya girdi. Sözümlü "demokrasiye dönüş" gerçekleşti ve yaşam "sivilleşti". Bu seçim komedyası sadece,

"demokrasiye dönüş" demagojisiyle, kitlelerin demokrasi özlemini sömüren ve bunu kendi kanlı diktatörlüğüne sivil bir kılıf örtmek için kullanan Cunta'nın gerçek yüzünü bir kez daha göstermekle kalmadı. Bunun yanında, burjuva muhalefetin ikiyüzlülüğü ve tutarsızlığı da bizzat kendi pratikleriyle yaşandı. Çünkü "üç parti de ayndır ve bir elmanın ayrı ayrı dilimleridir" diyerek veremeyeceği dedikleri oyların, en sonunda kukla partilere verdiler.

Bu gelişmeleri sağlıklı değerlendiremeyen bazı parti ve örgütler yanlış sonuçlara vardılar. "Sol" adına sağ vurmaya, işi telkeli sermayenin bir kesiminin partisi olan AP'ye ittifak çağrısı yapmaya götürenler ve "sol" culuklarında bağınazca ayak direnler oldu. Bu yazıda amacımız tek tek parti ve örgütlerin tutumları üzerinde durmak değil; burjuva muhalefetin düzey ve sınırının ne olduğunu, kimlerden oluştuğunu, Cunta'ya karşıtlık derecelerini, genel anlamıyla burjuva muhalefete karşı izlenmesi gereken politikanın ne olması gerektiğini ele alarak yanlış eğilimlere dikkat çekmektir.

Bugün burjuva muhalefet içerisinde, siyasal düzeyde Cunta'ya karşı "açık" tutum alan AP ve CHP çevreleridir. Orta burjuvazinin, faşizme karşı mücadelede yer alabilecek dinci kesimlerinin partisi olan MSP, burjuva muhalefet sayılmasına rağmen, Cunta'ya karşı bir çok sorunda "açık" tavrı alamıyor. Bunda MSP'ye yönelik daha sert sınırlama ve önlemlerin büyük payı olduğu bilinmektedir. Ancak, bunun esas nedenlerinden biri de orta burjuvazinin kararsızlığı, tutarsızlığı ve ürkekliği'dir. Anayasa oylamasındaki tutumlarını seçimlere karşı sürdürmediler. AP ve CHP'ilerin muhalefeti ise, aynı anda patlak vermesine, partileşme ve seçim hazırlıklarına karşı birbirine yakın tavrı almalarına rağmen,

tavrılarında farklı yanlar var. DYP, tekelci sermayenin bir kesiminin partisidir. SODEP ise tekel dışı burjuvazinin liberal ve reformist kesiminin temsilciliğini üstlenmeye çalışıyor. Bu yapılarıyla bile DYP ve SODEP'i aynı kefeye koyup, ya ikisiyle işbirliği, ya da hiçbiriyle itilemini tartışmaların odağı haline getirmek yanlış sonuçlara götürür.

Çünkü, Demirel ve benzerlerinin Cunta ile çelişkisi, tekelci sermayenin kendi arasındaki çelişkilerinden kaynaklanmaktadır. Tekelci sermayenin köklü sınıf çıkarları çerçevesinde sürdürülen AP çevrelerinin muhalefeti, varolan programın uygulama ve sürdürülme biçimine ilişkindir. Tekelci devlet kapitalizminin nasıl ve kimler tarafından korunup sürdürüleceği üzerinedir. Tekelci sermayenin bazı kesimleri, yaratılan "cennet"ten daha fazla yararlanmak ve "fırsat eşitliği" temelinde yönetimi bölüşmek istiyorlar. 12 Eylül 1980 öncesi Demirel ve benzerlerinin yıllarca gerçekleştirmeye çalıştıkları, fakat bir türlü başaramadıkları değişiklikleri, bir bir yapan -hem de fazlasıyla- Cunta'ya karşı, demokrasiyi savunma diye bir dertleri olmaz. Böyle bir iddia ile çıkarsalar bile bu, dipdedüz yalancılık ve sahtekarlık olur. Kısıtlı burjuva demokrasisinin son kıvrımlarını da yoketmek için uygulamaya soktuğu ekonomik, toplumsal ve siyasal önlemlerle faşizmin zeminini düşeyen AP'nin demokrasi güçlerinin müttefiki olabileceğine inanmak, ezandan Cunta'nın "demokrasiye dönüş" yalanına inanmak kadar saçmadır. AP'nin tüm bu yaptıkları, hatalarından kaynaklanmıyor. Bizzat onun temsil ettiği kesimlerin sınıf çıkarı bunu gerektiriyor. Bu yüzden, faşizmin gelmesine önyak olmuş fakat daha sonraları yaptığı hataların farkına varmış burjuva partilerinin örnekleri AP için hiç geçerli değil. Bu örnekler olsa tekel dışı burjuva partileri için geçerlidir. Çünkü genelde olduğu gibi Türkiye'de de tekelci sermayenin tutumu -de-receleri farklı olmak üzere- gericidir, anti-demokratiktir, halk ve demokrasi düşmandır.

Türkiye sosyal demokrasisinin bir eğilimini temsil etme iddiasında olan SODEP'te ağırlıklı olarak burjuvazinin liberal ve reformist düşünceleri egemendir. Merkezli yönlendirmeden yoksun sosyal demokrasinin siyasi alanda kimler tarafından ve hangi seçenekle temsil edileceği açığa çıkmamış. Bunu önümüzdeki süreç daha iyi gösterecektir. SODEP, sosyal demokratlığa soyunmasına rağmen, bu yönde attığı adımlar güven verici değil. SODEP, şimdiye kadar, Cunta'ya karşı kararsız ve tutarsız bir muhalefet yürüttü. Faşist Cunta'nın tüm yasaklamalarına boyun eğdi. Cunta'ya muhalefeti faşist Anayasa'nun çerçevesini aşmadı, 6 Kasım sahte seçimlerinde "geçersiz oy kullanacağız" demelerine rağmen pratikte bunu gerçekleştiremediler. Oy potansiyellerini kukla partilere kaptırdılar. Tüm bunlar, SODEP çizgisinin anti-faşist mücadelede yeterince güven vermediği ve önemli tutarsızlıkları kendi bünyesinde taşıdığı gösteriyor. Ancak SODEP'in bu yapısı, güven vermeyen bir müttefik olarak anti-faşist mücadelede yer almasını dışlamıyor. Zaten, anti-faşist burjuva güçlerinin müttefikliği tutarsızlık, kaypaklık ve kararsızlıkla birliktedir. En nihayetinde onlar da burjuva diktatörlüğünün savunucusu ve sürdürücüsüdürler. Reformları da, özgürlükleri de, devlet anlayışları da kapitalist sistemi aşmaz.

Fakat, sömürgeci faşist diktatörlük döneminde gelişip güçlenen tekelci devlet kapitalizmiyle tekel dışı burjuvazinin liberal ve reformist kesimleri arasında sınıf tabanlarına dayanan çelişkiler vardır. Çünkü, faşist diktatörlük koşullarında bir hayli gelişim gösteren tekelci devlet kapitalizmi, doğası gereği, tekel dışı burjuvaziyi, iflase sürüklüyor, işletmelerini ortadan kaldırıyor. Üç yıllık faşist diktatörlükte iflas eden, el değiştiren şirketlerin sayısına ve sahiplerinin niteliğine baktığımızda -sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi sonucu yitulan holdingler hariç- tekel dışı burjuvazi ile orta ve küçük tabakaların hazin sonu daha iyi anlaşılabilir. İşte anti-faşist

liberal ve reformist güçleri, faşizme karşı mücadelede istikrarlı olsa da tutan nesnel temel budur.

Öte yandan, sosyal demokrat hareket daha da dağılık ve merkezli yönlendirmeden yoksundur. Sosyal demokrat harekette çok yönlü kargaşalık sürüyor. Sosyal demokrasinin siyasi alanda nasıl temsil edileceği ve hareketin birliğinin hangi seçenekle sağlanacağı konusunda görüş birliğine varılmıyor. Bazen çıkış da olsa seç çıkarılan eğilimlerden tümünün geçmişten ders çıkarmadıkları ve aynı tavırlarını tekrarladıkları görülüyor. Anti-faşist mücadelenin başarısının, Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratik güçlerle ortak mücadelede geçtiğini bir türlü kabullenemiyorlar. Onlar hep tekelci burjuvaziyle işbirliği ve uzlaşma peşindedir. Sosyal demokratlar, faşist terörün azgınlaştığı ve faşizmin ayak seslerinin duyulduğu süreçteki faşizmin ekmeğine yağ süren tutumlarından vazgeçmiyorlar. Halbuki bu tutumları kendi sınıfsal tabanlarının gerçek sınıf çıkarlarıyla çelişiyor. Çünkü, faşist diktatörlük veya bu tehlikenin olduğu koşullarda, sosyal demokratların yeri, tekelci burjuvaziyle işbirliği ve uzlaşmak değil; anti-faşist saflarda, devrimci demokratik güçlerin yanındır.

Burjuva muhalefetin bu durumu, hangi kesimleri olursa olsun anti-faşist mücadelede tutunacak bir dal ve desteklenecek bir seçenek olmadıklarını gösteriyor. Çünkü, sosyal demokratlar da dahil olmak üzere, tüm burjuva muhalefet güçlerinin Cunta'ya karşı muhalefetleri, en ileri düzeyde bile olsa anti-faşist demokrasinin güvencesi olamaz. Cunta yerine AP hükümeti gelse bile halklarımız lehine temel değişiklikleri yapamaz. Sosyal demokratlar da, devrimci demokratik güçlerin bulunmadığı hükümetler aracılığıyla halklarımız lehine temel değişiklikleri isteseler de yapamazlar; buna güçleri yetmez. Tekelci sermayeden gelecek saldırıları ancak işçi sınıfının öncülüğündeki güçbirlikleri veya cep-heler karşılayabilir. Bu yüzden anti-faşist mücadelenin sarsılmaz

güvencesi Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratik güçleridir.

Bugün burjuva muhalefet içinde yeralan eğilimlerin gerçek sınıf çıkarılardan kaynaklanan ve anti-faşist savaşında müttefik olup olmayacaklarını da belirleyen bu temel farklılıklar görmeden doğru sonuçlara varmak mümkün değildir. "Nasıl olsa burjuvazi burjuvazidir" diyerek burjuvazi arasındaki çelişkileri küçümsemek, çelişkiler yumağını en sağlıklı şekilde birbirinden ayırtmamak anti-faşist savaşıma zarar verir. Bu çelişkilerden hangilerinin düşmanı yazılıp yazılmadığı, hangilerinin müttefiklerimizi artırmada kullanılabileceğinin doğru tespiti başarımızın ön koşuludur.

Burjuva muhalefetin düzeyi ve sınırı, ancak bu şekilde, yani muhalefet eden güçlerin gerçek sınıf çıkarılardan hareketle doğru tespit edilebilir, sağ ve "sol" anlayışa düşenlerin yanlışlarının temel halkası yakalanabilir. Burjuva iktidarlardan, demagojiden ve siyasal yöneticilerin, bazen, temsil ettikleri sınıfların temel çıkarlarına ters düşen tutumlarından kaynaklanan yanlışların önü alınabilir. Bugün, anti-faşist mücadelede yer almayı, sadece Cunta'ya muhalefet etme kistasına bağlamak sağ anlayıştır. Bunun sonucu, AP ile işbirliğini doğurur. AP ile işbirliğini savunanlar, AP'nin dayandığı kesimlerin gerçek sınıf çıkarılardan değil, siyasal yöneticilerin büründüğü "demokrasi" savunucusu rolünden hareket ediyor. Bu da onları ittifaklar politikasında sağa kaydırıyor. "Sol" sekterler ise, herşeyi danişıklı döğüş ve burjuvazinin oyunu olarak değerlendiriyorlar. Nikaragua'da, Şili'de, Pakistan'da burjuvazinin büyük bir kesiminin de içinde yer aldığı mücadelelere elleri kızarmıncaya kadar alkış çalan, övgüler dizen ve onların özlemiyle yanıp tutuşan bu baylarımız, sorun Türkiye'ye geldi mi en keskin "devrimci" olurlar. Hatta anti-faşist burjuva güçlerin de cepheye yerabileceklerini savunanları, ihanetle, teslimiyetle, reformistlikle suçlarlar. Bu bile "sol" sekterlerin kafa karışıklıklarını sergilemeye yeter.

Burjuva muhalefete karşı, yanlış sonuçlara ve genellemelere varanların iddia ettikleri gerekçeler üzerinde kısa da olsa durulalım. Çünkü, burjuva muhalefete karşı kafa karışıklıktan öteye gitmeyenlerin anlayışları ne kadar iyi bilinirse, mahkum olması da bir o kadar kolaylaşır.

Partilerin kuruluşu ve seçim ortamına girilmesiyle, hareketlilik kazanan burjuva muhalefet Cunta-sivil güçler çelişkisinden kaynaklanmıyor; sorun beş kapı kulu generali ile Demirel ve Ecevit arasında görülmemelidir. Çünkü burjuva muhalefet ile Cunta arasındaki çelişki yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi Cunta-sivil çelişkisinden ötesinde, bazı nesnel temellere dayanmaktadır. Her iki tarafta da askeri-sivil güçler vardır. Her ne kadar Türk Ordu'sunun yönetiminde faşizmin toplumsal taşıyıcıları olan tekkeller ağırlıkta olsa da, faşist Cunta'yı askeri blok, burjuva muhalefeti sivil blok olarak görmek büyük yanlıdır. Askeri faşist diktatörlük, nitekim kendi sivil güçleri, bürokrat ve teknokratlarla parlamenter görünümü faşizmi yerleştirmek istiyor.

Burjuva muhalefet herşeye rağmen bir yedek tedbir olarak da düşünülemez. Faşist diktatörlüğün alaşığı edilmesi sürecinde, can simidi olarak piyasaya sürülmek için burjuva muhalefet yapılmıyor. Devrimci demokratik ve anti-faşist güçlerin tümü olmazsa bile, büyük bir kısmının hatta 4-5'inin bir seçim bildirisinde anlaşamadıkları, oluşmuş cephe ve güçbirliği platformlarının bile, sahte seçimlere karşı kendi aralarında ortak tavırda birleşemediği günümüz koşullarında, burjuva muhalefeti, devrimci seçeneği boşa çıkarmak için ortaya çıktığı iddia etmek gerçekçi bir tavır değildir, safdilliktir. Halbuki gelecekte çıkabilecek devrimci seçeneğin yeniliğe uğratılmasında da rol alacak olan bugünkü burjuva muhalefeti esas nedeni; burjuvazinin kendi arasındaki çelişkileridir, sürtüşmelerdir, açmazlardır.

Bu muhalefet, kitlelerin dikkatini "demokrasiye dönüş" demagojisine çekmek için planlan-

mış, programlanmış danişıklı döğüş de değildir. Danişıklı döğüş, Cunta'nın, daha doğru bir ifadeyle arkasındaki tekkellerin kukla partileri olan MDP, ANAP ve HP arasındadır.

Burjuva muhalefetin, "generallerin kendi rejimlerini, yönetim tarzlarını oturtmak için düzeni tehlikeye soktukları"ni görek "düzeni korumak için, onun sürekliliğini sağlamak için (generaller ve onların rejimiyle sert bir çatışmayı dahi göze alarak) Cunta'ya tavır almak zorunda oldukları" (Demokrat Türkiye, Eylül 1983, "Bir Hesaplaşmaya Doğru" başlıklı yazıda) iddia etmek ve Cunta'ya burjuva düzeninin tahripçisi, AP ve CHP çevrelerine ise burjuva düzeninin koruyucuları misyonunu yüklemek Cunta'ya "haksızlık" etmek olur. Yiğidi öldür, ama hakkını yeme demişler. Çünkü Cunta'cı generaller, Hitler gibi ininde intihar etme, Mussolini gibi ayaklarından asılma, Somoza gibi paramparça olarak ölme pahasına bile olsa burjuva düzeninin korunması ve sürekliliğinin sağlanması görevini üstlenmişlerdir. Uç yıldır bu "kutsal" görevleri için arılar gibi sokup, horozlar gibi ötüyorlar. Tüm çabalarının "son" Türk devletinin korunması ve sürekliliğinin sağlanması için olduğunu kendilerine teslim etmek lazımdır. Cunta da, burjuva muhalefet de, burjuva düzenin koruyuculuğu ve sürekliliği için çalışmaktadır. Hatta oranlama yapılırsa Cunta, daha fazla, burjuva düzeninin sürekliliği için çalışıyor. Zaten darbe sonrasında, tüm devrimci demokratik güçlerin tartışmasız üzerinde birleştikleri nokta, askeri faşist darbenin, burjuva düzeninin sürekliliğini sağlamak için yapıldığı değil miydi?

Yine Demokrat Türkiye'nin aynı yazısında AP ve CHP'nin muhalefetin temel etkeni ve AP ile CHP çevrelerinin tutumlarında ısrarlı olmalarını sağlayan kaynağı, ordu ve devlete karşı Türkiye toplumunun tarihten gelen kendini ispat çabasına ve toplumun ordu ve devlet ile hesaplaşma arzusuna bağliyor. Esasen AP ve CHP çevrelerinin muhalefeti toplumun güncel taleplerine burjuva iki-

yüzlülüğü ile yavaşsalar da- toplumun tarihsel ispat çabası ve hesaplaşma arzusundan kaynaklanmıyor. Burjuvazi bunu böyle değerlendirebilir. Fakat kendine burakalm komünist, en azından devrimci diyen aklı başında bir kimse T.C.'nin kuruluşundan bu yana Türkiye ve Kürdistan halklarına kendini ispat için olanak yarattığını söyleyemez. Zaten yaratmasını beklemek de yanlışır. Bazı dönemlerde sınırlı bazı haklar dışında, böylesi bir ispata hiçbir zaman ortam olmamıştır. Toplum devamı olarak burjuva seçeneklerden birisini tercih etmek zorunda bırakılmıştır. Hesaplaşma ve tarihsel ispat için gerekli ortamı ne AP ne de CHP yaratamaz. Bunu bizzat halklarımız kendi savaşlarıyla yaratacaklardır. Çabalarımızın daha da yaklaşacağı bu günler geldiğinde Türkiye ve Kürdistan halklarının tarihi ispat ve hesaplaşma arzusunun ne olup olmadığını herkes görecektr.

AP ve CHP'nin muhalefetiyle faşist diktatörlüğün sınıfsal tabanında da bir daralma sözkonusu değildir. Cunta'nın sınıfsal tabanını dün de en gerici, en şöven, en Amerikancı tekellerdi; bugün de aynılardır. Sadece Cunta'yı destekleyen, omuz veren güçlerde ve onun kitte tabanında bir daralma sözkonusudur.

Sonuç olarak bizler, burjuva muhalefetin sınırlı, faşizme karşı olan burjuva kesimlerinin kimlerden oluştuğunu iyi tespit etmeliyiz. Burjuva muhalefete bel bağlamadan, Cunta ile yöntem ayrılığına düşen AP çevrelerine müttelik elini uzatmadan -AP'nin tabanını kazanmaya çalışmayı elden bırakmadan- ama tekeli sermaye arasındaki çelişkilere, açmazlardan yararlanmayı bilerek, anti-faşist burjuva güçlerin tutarsızlıklarından ve kararsızlıklarından dolayı, doğru taktiklerimizden kuşkuya düşmeden anti-faşist cephenin ölümü için çalışmalıyız. Buna varmanın yolu ve yöntemleri çoktur. Yeter ki sorunun önemi kavransın ve herkes üzerine düşeni yapсын.

Cunta'nın tüm baskı, zulüm ve sömürü ortamından bıkılmış ve arayış içinde olanlara, güçlü birliklerin ve seçeneklerin oluş-

mamasından dolayı güvensizliğe düşenlere gitmeli, doğru ve geçerli anti-faşist taktiklerimizi götürmeliyiz. Faşizm ile onu destekleyen kitleler arasındaki çelişkileri derinleştirmeli ve anti-faşist savaşıma kanalize etmeliyiz. Türkiye ve Kürdistan'da komünistler, devrimciler, demokrat ve anti-faşist güçler, kendi aralarında oluşturacakları güçbirliği ve cephe platformlarını sağlam temellere oturtarak, yurtdışında verilecek mücadeleleri önemi küçümsenmeden, müncaelenin temel yeri olan Tür-

kiye ve Kürdistan'a taşırmayı hedeflemelidirler. Şurasını unutmamalıyız ki, anti-faşist saflarda varolan dağılmışlık ve burjuva muhalefetin olumsuz etkileri ancak devrimci demokratik güçlerin kendi aralarında oluşturacakları güçlü seçenekte ortadan kaldırılabılır. Bunun da yolu, ilkesiz ve somut gerçekliğe uymayan kof birlikler değil, verilen mücadeleden ve yönelmiş hedefin niteliğine uygun ilkel, programlı ve ayakları yere basan güçbirlikleri ve cephedir.

★ ★

Tarımda Tekellere Yeni Avantajlar Sağlanıyor

Adına Millî Güvenlik Konseyi denilen Cunta, Ekim ayı sonlarında çıkardığı 60 sayılı kanun hükmündeki kararnameyle Ziraat Bankası Yasasını değiştirdi. Banka, Maliye Bakanlığı'na bağlandı.

Ziraat Bankası Yasası'nın birinci maddesi Banka'nın ana amacını belirtmektedir. Eski yasaya göre Banka'nın ana amacı "tarımsal amaçlı kooperatiflerle, bunların üst kuruluşları, kamu iktisadi teşebbüsleri, yerel yönetim kurulları ve küçük tasarruf sahiplerinin birlikte ya da ayrı ayrı kurdukları her çeşit ortaklıkların, özellikle ve öncelikle küçük ve orta tarım işletmelerinin tarımsal üretimine, pazarlanmasına" yöneliktir. Hazırlanan yeni tasarıya göre ise "Banka, herşeyden önce karlılık ve verimlilik ilkesine göre çalışır" ve "tarıma dayalı sanayiye öncelik" verecektir.

Bir diğer kararname de tarım ve tarıma dayalı üretim alanlarındaki küçük ve orta işletmelere büyük zararlar verecek olan "Tarım Kredi ve Satış Kooperatifleri ile üst kuruluşları hakkında kanun hükmünde kararname"dir.

Gerek Ziraat Bankası Yasası'nın değiştirilmesi ve gerekse "Tarım Kredi ve Satış Kooperatifleri ile üst kuruluşları hakkında kanun hükmünde kararname"nin zorbalardan tarafından ilan edilmesiyle küçük ve orta çaptaki işletmelere zarar ver-

mektedir. Küçük ve orta işletmelerin kredi olanakları kısıtlanıyor. Bunlar üretim ve pazarlamada yeni zorluklarla karşı karşıya getiriliyorlar. Öyle ki kısa bir süre içerisinde, büyük bahklarla doğuştan yenilmeleri kaçınılmaz hale gelen çok sayıda küçük ve orta işletme iflas edecek. İflaslardaki artış, açlığı, işsizliği, lumpenleşmeyi arttıracak. Köyden kente göç hız kazanacak.

Bir yandan küçük ve orta işletmeciler, kredi alımı, üretim giderlerinin eldesi ve pazarlamada büyük zorluklarla karşı karşıya bırakılırken, öte yandan "tarımsal ya da tarıma dayalı" üretim alanlarında emperyalist yabancı sermaye ve onunla işbirliği halinde olan tekeller için yeni yeni avantajlar sağlanıyor. Büyük toprak sahiplerinin işletmeleri, yerli ve yabancı tekellerin işbirliği ile kurulan anonim şirketler, devletten aldıkları destek ve güvenceler sayesinde büyük çapta kar edecekler. Yoksul daha da yoksullasacak, zengin daha zengin...! Sonuçta sermaye hızla merkezileşecek. Belli başlı tekeller tarım ve tarıma dayalı ürünlerin önemli bir kısmının, üretim ve pazarlamasını kendi denetimlerine alacaklar.

Bu gelişmelerle bir kez daha ortaya çıkıyor ki, değil bütün milletin, kırsal alanların bile efendisi köylü değil, büyük toprak kapitalistleri ve tekellerdir.

Başarısızlığa Uğrayan Cenevre Görüşmeleri ve

İKİ TUTUM

Rodi BERÇEM

Avrupa halklarının iradeleri ayaklar altına alınarak ABD'nin atom füzeleri Batı Avrupa'ya yerleştiriliyor. En son Batı Alman Parlamentosu'nun az bir farkla, atom füzelerinin Batı Almanya'ya yerleştirilmesini kabul etmesinin hemen ardından Sovyetler Birliği, dört yıldır sürdürülmekte olan Cenevre görüşmelerinden çekildi. Sovyetler Birliği görüşmelerden çekilirken açıkladığı gerekçesinde, ABD'nin atom başlıklı füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesine başlamasından sonra, artık görüşmeleri sürdürmenin anlamsızlaştığını belirtti. Ayrıca daha dört yıl önce görüşmelere başlarken, ABD füzeleri Batı Avrupa'ya yerleştirilirse tutumunun bu olacağını belirttiğide vurguladı.

Cenevre görüşmelerinin başarısızlığa uğramasının tek sorumlusunun, bir yandan oyalama taktiklerine başvuran öte yandan da atom başlıklı füzelerini Avrupa'ya yerleştirmekten vazgeçmeyen ABD olduğu açıktır. ABD, yalnızca Sovyetler Birliği'nin yapıcı ve gerçekçi önerilerine kulak asmamakla kalmıyor, Avrupa'nın ve dünyanın öteki halklarının iradelerini de hiçe sayıyor.

Yalnız Sovyetler Birliği değil Avrupa halkları, barış sever tüm insanlar, ABD füzelerinin Batı Avrupa'ya yerleştirilmesinin getirdiği kayıpları ve yarattığı büyük tehlikeyi yakından görüyorlar. Dünyada haklı olarak hiçbir sorun bu kadar insanı hareket ettirmedi. Atom füzelerine karşı toplumun çok değişik sınıflar ve katmanlarından -kiliselerden komünistlere kadar uzanan- değişik ideolojilere sahip geniş kitleler bir araya geldi ve emperya-

lizmin dünya barışına yönelik politikasına karşı birlikte mücadele ettiler.

Elbette, bugüne kadar örneği görülmemiş nitelik ve nicelikte bir barış hareketinin oluşmasının somut nedenleri var. O da, başta ABD olmak üzere, emperyalizmin savaş yanlısı; yumuşama ve silahsızlanmayı baltama politikasıdır; sözümona -Avrupa'da sınırlı- bir nükleer savaş planlarıdır. Bunun somut ifadesi de, ABD'nin atom başlıklı füzelerini Batı Avrupa ülkelerine yerleştirilmesidir.

ABD emperyalizminin atom füzeleri yalnız Avrupa'da değil tüm dünyada askeri güc dengesi nitel ve nicel olarak emperyalizmin lehine değiştirecektir. Öyle olacak ki çok kısa zamanda (5-6 dakika) füzeler Sovyetler Birliği'nin topraklarına ulaştığında kendisini uyarıya zaman bile kalmayacaktır. Avrupa'da nükleer silahlar emperyalizmin lehine öyle yoğunlaşıyor ki her ne kadar sınırlı veya Avrupa ile sınırlı bir nükleer savaş doktrini saçma olsa da ABD'nin "Avrupa ile sınırlı" (!) bir nükleer savaşa başvurma olasılığını oldukça arttırıyor. Füzelerin yerleştirileceği ülke hükümetinin de silahların kullanılmasına üzerinde hiçbir yetkisi olmaması, kullanma emrini bizzat ve salt ABD Devlet Başkanı'nın vermesi de tehlikeyi daha da yakınlaştırıyor.

İtalya'nın Sicilya adasına yerleştirilecek füzelerle ABD emperyalizmi Orta-Doğu ve Kuzey Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerini ve anti-emperyalist hükümetleri daha fazla baskı altına alma olanağına kavuşturuluyor.

Giderek NATO'nun füzeleri Batı Avrupa'ya yerleştirme kara-

rı dünyamızı bir nükleer savaşın eşiğine götürüyor.

Tüm dünyada yükselen protestolardan sonra, bundan dört yıl önce ABD emperyalizmi Sovyetler Birliği ile Cenevre görüşmelerine katılmak zorunda kaldı. Ama Cenevre görüşmelerine ciddi hiçbir öneri götürmediği gibi görüşmeleri çıkmaza sokmak için her yola başvurdu. Sovyetler Birliği üzerine ne kadar baskı yapılırsa o kadar fazla taviz alacaklarını propaganda ederek, görüşmeleri daha başından beri ciddiye almadı. Sürekli askeri üstünlük sağlamaya çalıştı. ABD'nin tutumu bir anlaşmaya varma yönünde değil, sürekli baltalama yönünde oldu.

ABD CENEVRE'DE SIFIR ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜ ÖNERDİ

Bilindiği gibi, Cenevre görüşmelerine ABD "sıfır çözüm" ve "ara çözüm" diye adlandırıldığı iki çözümsüzlük önerisini götürdü. Bunlar Sovyetler Birliği'nin tek yanlı silahsızlanmasından başka bir anlam ifade etmeyen, biri diğerinden daha da beter öneriler oldu.

"Sıfır çözüm" ile ABD sıfır çözümsüzlüğü öneriyordu. Bu çözümsüzlük önerisine göre; Sovyetler Birliği, Avrupa bölgesinde tüm füzelerini söküp tahrir edecek ve bunun karşısında da ABD, füzelerini Avrupa'ya yerleştirmekten vazgeçecekti. Bir taraftan Sovyetler Birliği için bu önerilirken, diğer taraftan Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere sosyalist ülkelere yönelik Fransız ve İngilizlerin atom füzeleri hesaplanmıyordu. Oysa, Fransız ve İngilizlerin atom füzeleri Federal Almanya'ya veya ABD'ye yönelmiyor; ama Sovyetler Birliği ve

diğer sosyalist ülkeleri tehdit ediyor. Ki defalarca gerek NATO gerekse de bu saldırın askeri pakta üye devlet hükümetleri resmi açıklamalarında Fransa ve İngiltere'nin füzelinin "hür dünyanın güvenliğini" güçlendirdiğini açıkladılar. NATO'nun nükleer silahların 1/4'ü bu iki devletin silahlarıdır. İngilizlerin silahları olağanüstü durumda NATO komutanlığının hizmetindedir.

ABD'nin "sıfır çözüm" önerisinin, gerçek "sıfır çözüm" ile yakından uzaktan bir ilgisi yoktur. Bunlar kabul edildiğinde, batının nükleer silah taşıyıcılarını Sovyetler Birliği'ninkinin iki katı ve patlayıcı başlıkların da üç katı daha fazla olması demektir.

ABD'nin "ara çözüm" önerisi de yine Sovyetler Birliği'nin tek tarafı silahsızlanması, buna karşın ABD'nin silahlanması amacını güdüyordu. R.Reagan ve onun yönetiminin bu önerisi Fransızların ve İngilizlerin orta menzilli silahlarını, ABD'nin Avrupa'daki nükleer silah taşıyıcı uçaklarına ve filolarına yerleştirilen silahlarını içermeyen, bunun yanısıra Sovyetler Birliği'nin Asya bölgesindeki füzelinin de tahrip edilmesini ve belli sayıda füzelere Batı Avrupa'ya yerleştirilmesini öngören kabul edilmez önerilerdi.

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN TUTUMU : EŞİTLİK VE EŞİT GÜVENLİK

Sovyetler Birliği, Cenevre görüşmelerinde başından beri esnek davrandı; görüşmelerde eşitlik ve eşit güvenlik prensiplerinden hareket etti. Dünya barışını koruma ve yeni bir nükleer silahlanma yarışını önlemek için Sovyetler Birliği hiçbir çabadan çekinmedi. Gerçek "sıfır çözüm" önerdi. Görüşmeler boyunca gerekli güven ortamının oluşması için cesaretili adımlar attı, tek yanlı olarak; ilk önce silahlanmasını Avrupa bölgesinde dondurdu, sonra bu bölgede Pêşeng: sayfa 12

ki silahlarının önemli bir kısmını geri çekti. Sovyetler Birliği, nükleer taşıyıcı silahları da hesaplayarak Fransız ve İngiliz füzelere kadar füzelelerini sayıya kadar füzelelerini dışında diğer tüm füzelere tahrip etmeyi önerdi. Fransa ve İngiltere, füzelere azalttıkları düzeyde Sovyetler Birliği'nin de füzelere azaltacağını bildirdi. İşte gerçek ve radikal "sıfır çözüm" budur. ABD'nin, Avrupa'da ve filolar üzerinde nükleer silah taşıyan uçakları da var. Bu silahlar da aynen füzeleler gibi insanları öldürüyor, reel sosyalizmi tehdit ediyor. Tahrip edici nükleer başlıklı silahların uçakla mı, yoksa füzeyle mi hedefine vardırılması arasında hiçbir fark olmadığını sağlıklı düşünebilen herkes bilir.

Sovyetler Birliği gayet esnek davrandı. Ama esnekliğin de bir sınırı vardır ve bu reel sosyalizmin güvenliği tarafından belirlenir. Reel sosyalizm, kendi güvenliğini sağlayacak entellektüel ve maddi güce sahiptir. Geçmişte bunu dosta da düşmana da ispatladı.

ABD emperyalizminin ilk saldırı ve stratejik atom füzelere karşı Sovyetler Birliği önlem almak zorundadır. Sovyetler Birliği, tek tarafı olarak ilan ettiği silahsızlanmasını durduracak, ABD'nin atom füzelere karşı yeni taktiksel füzeleleri Demokratik Alman Cumhuriyeti'ne ve Çekoslovakya'ya yerleştirecektir. Ayrıca füzelere ABD'nin topraklarına ulaştırılan yeni önlemler de olacaktır.

Elbette Sovyetler Birliği açıkladığı önlemleri severek almıyor. Bunlar, ABD'nin saldırın ve barış düşmanı planlarına karşı reel sosyalizmin güvenliğinin sağlanması için alınacaktır. İnsanlık için istenilmeyen bu durumun, tek sorulmuş ABD emperyalizmi ve onun hempalarıdır.

Görüldüğü gibi, emperyalizmin savaş yanlısı çevrelerinin propaganda ettikleri gibi, ABD nin atom füzelere dünya barışı için güvenlik getirmiyor. Tersine,

dünyamızı nükleer savaşın eşiğine getiriyor. Aynı şekilde, bu şartlar altında bugünkü düzeye getirilen yumuşama ve değişik sistemlere sahip ülkeler arasında karşılıklı yarara dayanan ekonomik ve kültürel ilişkiler de oldukça tehdit edilecektir. Yumuşama politikasının bir ürünü olan ekonomik ve kültürel ilişkiler ile nükleer silahlanma yarışının bu şartlarda paralel yürütülmesi imkansızlaşır.

«FÜZELERİ R.REAGAN'IN BAŞINA ÇALACAĞIZ»

Bütün bunlar Avrupa halklarını yıldınlığa götürmüyor. Avrupa barış savaşçıları: "Füzeler, Avrupa'ya getirildiği gibi, tekrar R.Reagan yönetimine geri gönderilecektir. R.Reagan'ın, Avrupa halklarına vermek istediği bu kahrolası yıl başı hediyesini(!) başına çalacağız" diyorlar. Barış hareketinin yöneticilerinin de açıkladığı gibi, füzelere yerleştirilmesinden sonra da mücadeleye devam edilecektir. Gün geçmiyor ki onbinlerce insan barış hareketinin saflarına katılmasın. Yapılan araştırmalarda, Avrupa halklarının büyük çoğunluğunun ABD'nin atom füzelere karşı olduğu ortaya çıkıyor. Hergün yeni bir barış savaşçısı "ABD'nin füzelere hayır" diyor. Komünistler, barış hareketinin ön saflarında yerlerini alıyor ve bu kahrolası füzelere karşı işçi sınıfının ve barış hareketinin eylem birliğini adım adım örüyorlar. Son dönemlerde işçi sendikalarının bir bütün olarak atom roketlerine karşı çıkması, füzelere herşeye rağmen yerleştirmeye kalkışan füze sözcülerinin içine korku saldı. F.Almanya'nın "Reinische Post" gazetesi 27.7.1983 tarihinde Federal Başbakanlık'ta yapılan toplantıda "her halukarda hempaların (işçilerin,RB.) caddelere dökülüp sadece işyerleri için greve giden çelik sanayi işçileri ile değil, bir de barış hareketiyle de dayanışma-

ya gitmesi önlenmelidir." demiş olduğunu yazıyor.

Emperyalist burjuvazinin bu nu önlemesi olanaksızdır. İşçi sınıfı ve onun sendikaları, artık silahlanmanın ellerinden işlerini aldığını kavırıyor ve bundan hareketle de ABD'nin yüzlerine yöneliyorlar. Hatta, bazı sendikalar füzelere karşı genel greve gidilmesi gerektiğini söylüyorlar. Barış hareketi ile işçi sınıfının sosyal hakları uğruna verdiği mücadele birleştirilmeye çalışılmamalıdır. Bu görev başarılı olduğu oranda füzeler geri gönderilecektir.

Sovyetler Birliği, ABD emperyalizmi ve onun hempaları gibi savaş istemiyor. Ancak, genel ve tam silahsızlanma yoluyla dünya barışı güçlendirilebilir. Başta Sovyetler Birliği olmak üzere reel sosyalizm bu amaç için çalışıyor. Reel sosyalizm Cenevre görüşmeleri masasına koyduğu olumlu ve esnek önerileriyle bu gerçeği birkez daha tüm barışsever güçlere gösterdi. Sosyalizm, ABD gibi askeri üstünlük peşinde koşmuyor, onun askeri doktrininin ana içeriğini reel sosyalizmin savunması ve güvence altına alma oluşturuyor. İşte füzeler sözcülerinin görmek istemediği bu realiteyi barışsever insanlar görüyor.

Başarısızlığa uğrayan Cenevre görüşmelerinde iki tumunun olduğu açık. Sovyet tarafının bütün çabaları eşitlik ve eşit güvenlik prensibine uygun oldu. Onlar görüşmelerin başıyla sonuçlanmasın için çalıştılar, esnek davrandılar. ABD'nin aldığı tutum birkez daha gösterdi ki dünya barışına yönelik tehlikeler en büyük ölçüde, dünya emperyalizminin merkezi Amerika'dan geliyor. Bunun tersini iddia eden kim olursa olsun, bilerek veya bilmeyerek barış mücadelesine zarar veriyor. Cenevre görüşmelerinin başarısızlıkla sonuçlanmasının sorumlusu ABD emperyalizmi ve onun hempalarıdır.

★ ★ ★

'SEÇİM OLAYI' VE DEVRİMCİ MUHALEFET

Türk tekeli burjuvazinin emperyalizmin en saldırgan çevreleriyle sarmaş dolaş olan kesimi, işbaşındaki askeri faşist Cunta aracılığıyla "seçimler"i yaptırdı. Ne kadar özgür bir ortamdan yoksun, anti-demokratik ve güdümlü olursa olsun "seçim olayı", 12 Eylül darbesinden bu yana sürdürüle getirilen toplumun siyasal biçimleniş sürecinin bazı gelişmelerini noktalar ya da bazı gelişmelerine yol açtığı için bir yanıyla da bir genel muhasebe özelliği taşıyor. Bu muhasebe, hem burjuvazinin bütünü hem de askeri faşist Cunta'nın arkasında duran bir grup tekel için geçerli olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi halkları; onların devrimci demokratik güçleri için de geçerlidir. Cunta'nın arkasındaki tekeller, seçimlere faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmak, halklarımızın içten içe yaygınlaşan muhalefetini bir süre daha etkisizleştirerek, içte ve dışta içine düşülen tecrit edilmişliği bertaraf etmek için başvurdu ve muhasebesini bu esaslara yönelik olarak yaptı, yapıyor. Söz konusu noktaların tam tersi yönünde bir yaklaşımla "seçim olayı"ni ölçüp biçmek ve bir sonuca ulaşmak emekçi halk kitleleri ve onların örgütlü güçleri için geçerlidir.

"Seçim olayı"nın Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci demokratik güçleri açısından bir genel değerlendirmeye olanak veren belirtileri nedir? Hemen altını çizerek vurgulamak gerekir ki "seçim olayı"nın değerlendirmeye esas olan belirtileri, 6 Kasım günü sandık başına gitme ve sandıktan çıkan sonuçlarla sınırlı değil. "Olay"ın süreci, e azından siyasal partiler, seçim ve milletvekili yasalarının çıkarılıp siyasal faaliyet yasağının "kaldırıldığı" dönemle başlatılmak zorunda.

Söylemeye hiç gerek yok ki siyasal faaliyet yasağının "kaldırılması" devrimci demokratik siyasal hareketlerin yasal siyasal çalışma hakkını kapsamadığı gi-

bi, burjuvazinin siyasal temsilcilerinin önemli bir kesimini de dışlayıcı nitelikteydi. Sınırları içine aldığı kimi burjuva siyasal çevrelerinin -ki bunlar büyük burjuva siyasal çevrelerdir- faaliyetlerini bile güdümü olarak serbest bıraktı. Bu, askeri faşist diktatörlüğün geçmişten beri açık teröre dayanan egemen siyasal mekanizmasının "yeni" durumda da toplumun siyasal biçimlenişinde zor yoluyla rakisiz tutulması anlamına daydı.

Fakat genel kural olarak biliyoruz ki; toplumun çok yönlü karmaşıklığı, heterojenliği; sınıfsal çıkar çelişkilerinin mücadelesi alanında zorunlu olarak doğurduğu farklı yönelme vs. gibi olgular "rakipsiz"liği ve "zora dayanan siyasal güdümcülüğü" diktatörlük açısından en avantajlı koşullarda bile şu ya da bu ölçüde sınırlıyor. Diktatörlüğün, bu karmaşıklığa ve çok yönlülüğü içerisinde toplumun politik nabzını istediği gibi kontrol altında tutmasını şu ya da bu ölçüde olanaksızlaştırıyor. İşte bizim burada üzerinde durmak istediğimiz; generaller Cuntası yönetimindeki Türkiye'de "seçim olayı" döneminde bulunduğu en avantajlı koşullarda faşist diktatörlüğün, toplumun politik nabzını kontrol etme ve istediği doğrultuda yönlendirme çabalarını sınırlayan; olanaksızlaştıran etmenler arasında subjektif bir faktör olarak bilinen devrimci-demokratik hareketin rolü sorunudur.

Bu dönemdeki gelişmelerin ortaya çıkardığı göstergelerden birini, birinci derecede Türkiye devrimci-demokratik güçlerinin ondan sonra da Kürdistan devrimci ve ulusal demokratik hareketinin gerçek bir inisiyatiften yoksun olduğuna ilişkinidir. Her iki ülkenin devrimci-demokratik güçlerinin "seçim komedyesi"ni boşa çıkarma mücadelesi yurtdışı ile sınırlı kaldı. Ülke içinde, Cunta'nın, tekellerin açık teröre dayanan diktatörlüğünü uzun ömürlü kılma yolundaki planlarına karşı yığılan duyarlı kıl-

ma, onları Cunta'nun planlarına karşı mücadele saflarına çekme, yok denecek kadar az oldu. Bu yöndeki yazılı ve sözlü propaganda çalışmalarını bir-iki hareketin dar kapsamlı kıpırdamalarını aşmadı. Propaganda çalışmalarının böylesine dar kapsamda kalmasının belli başlı nedeni şudur:

Cunta, "seçimleri" yaptırma-ya ilişkin hazırlıklara girdiği dönemde de, 12 Eylül darbesiyle beraber ağır yaralar alarak gerileyen devrimci-demokratik muhalefet, yaralarını sarıp toparlanma sürecine girmemişti. Kuşkusuz henüz toparlanmamış olma, istisnazen her hareket için geçerli değildir. Elbetteki aldığı yaraları sarma fırsatını elde edip önümüzdeki dönemin kızışacak mücadelesine hazırlanmaya başlayan örgütler de var. Ama bunlar öylesine sınırlı ki devrimci-demokratik muhalefetin dağılımı, gerileme ve çözümlenme sürecine damgalanmayacak etkinlikte değiller. Çoğu sol örgütün kendi iç sorunlarına yönelen çabaları, onların Cunta'ya karşı, yığınlara gitme görevlerine ağır bastı ve kendilerini neredeyse insiyatifsiz bıraktı.

Parçalanmışlık, dağılım, ayrışma ve çözülme dönemini atlatamamış olan devrimci-demokratik muhalefetin içinde, "seçim olayı" karşısında kayıtsız kalan "sol"sektör anlayış, kendisini iki alanda su yüzüne vurdu. Bunlardan biri karşı-devrimin başarıya ulaşmasını yarattığı sözkonusu gerçekleri kabul etmek istemeyen, kendi gerçeğini gözlemeye çalışın, zayıflığını, insiyatiften yoksunluğunun ortaya çıkmaması için bir takım önemli güncel olaylar karşısında aktif tutum almaktan kaçınan bir anlayış olarak belir- di. Böylesi anlayışın sahipleri, hala kamuoyunu ve özellikle de kendi kitlelerini 12 Eylül darbesi öncesinin tozlu-dumanlı havasında koparıkları yaygaralarla avutmaya, dikkatleri bugünden çevirip o günlere çekmeye çalışıyorlar. Gerçi sözkonusu anlayışa sarılanlar, bunu kesin devrimcilik adına yapıyorlar ama, siyasi faaliyet yaşayınun "kalkması" öncesinde, Cunta'nun "demokrasiye dönüş" dema-

gojisinin henüz ne anlama geldiğini kavramayanların çoğunlukta olduğu dönemde, istahlandıkları şeyler, onların sağ bir bataklıkta kurban olmaya her zaman hazır olduklarını gösterdi. Açıkça itiraf etmeseler de, Cunta "demokrasiye dönüş" takvimi'ni daha ilk açıkladığı zaman, bunlar 12 Mart sonrası gibi bir döneme dönüşeceği ham hayaliyle legal parti kurma planları yapmaya başladılar. Ama ne zaman ki görüldü, "dönülen" şeyin demokrasiyle uzaktan yakından ilgisi yok, bu sefer "bizi seçimler falan değil, devrim ilgilendiriyor" gibi kof demagojilerle bu sefer büsbütün köşelerine çekildiler.

"Sol" sekte anlayışın diğer bir yanı da, dünden bu yana meydana gelen değişimleri bunun taktiklerde ortaya çıkardığı değişikliği redederek; faşizmin planlarını boşa çıkarmayı, diktatörlük koşullarında kitlelerin acil sorunları uğruna mücadeleyi küçümseyerek boyuna devrim çığırtkanlığı yapma biçiminde kendini gösteriyor. Hangi biçimiyle ortaya çıkarsa çıkısın nihayetle, bunlar mücadeleyi pasifize etmekten, devrimci mücadeleyi kitlelerden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Toplumun gerçekleri, yığınların can alıcı istemleri bir yanda dururken, bunlar kendi hayal köşelerinde "gazel" okumaya devam ediyorlar.

Diğer yandan "seçim olayı" karşısında kayıtsız kalmayan kesimlerin tutumları da farklı yonde oldu. Bunlardan özellikle Kürdistan ulusal demokratik hareketi içinde yeralan kimi çevreler, neredeyse sadece adet yerini bulsun diye bir tutum alma gereğini aldılar. Gerçekte ne kendilerini ne de beraber çalıştıkları mücadele arkadaşlarını, Cunta'ya karşı bu alandaki mücadelenin gereğine inandırmadıkları için ciddi bir propaganda ve ajitasyon çalışmasına hiçbir zaman baş vurmudular.

Kayıtsız kalmama yolunu seçen kimi devrimci-demokratik güçler ise "seçimleri boykot" alternatifini ile ortaya çıkıldılar. Ashnda içinde bulunduğumuz koşullarda onların "seçimleri boykot" tutumları, yığınları

Cunta'ya karşı aktif mücadele safına çeken, yol ayırımına götüren bir taktik olarak işlemedi. Daha çok Cunta'yı kendi planlarıyla başbaşa bırakmayı getiren pasif tutumları yaradı.

Ote yandan, Cunta'nun zorla dayattığı partilerine "hayır" demek için kitleleri geçersiz oy kullanmaya çağırın güçlerin tutumları ve çabaları, devrimci-demokratik muhalefet içinde en ileri adım oldu. Yığınlara en çok ulaşın çağrı bu çağrıydı. Bu anlamıyla da, diğer tüm tavırlardan daha çok onay gördü. Fakat hiç olmazsa geçersiz oy kullanılması gereğini inanan güçler arasında sağlıklı bir işbirliği sağlanmadığı için, Cunta'nun "seçim komediyası"yla oynamak istediği oyunları boşa çıkaramadı.

Ashnda "seçimlerde" Türkiye ve Kürdistan halklarının büyük bir çoğunluğunun Cunta'yı istemediği çok açık olarak ortaya çıktı. Ama aynı çoğunluğun oylarının, geçersiz ya da boykot çağrısında bulunan devrimci-demokratik güçlerin gösterdikleri hedeflere yönelmemesinin büyük nedenlerinden biri dikta koşulları ve "seçimin" anti-demokratikliği ise diğer nedeni de devrimci-demokratik güçlerin yığınlara ulaşmakta, onları örgütlü anti-faşist mücadeleye seferber etmekten yoksunluklarıdır. Şöyle ya da böyle, bu güçlerin tutumları, içinde bulundukları parçalanmışlık, dağılım ve çözülme süreci, faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmak, daha fazla sömürü ve baskı getirmek için başvurduğu düşmanca planlar karşısında emekçi halk yığınlarının büsbütün örgütsüz kalmasını, tekeli burjuvazinin baskı ve demagoji mekanizmasının etkinlik alanında bocalamasını getirmiştir.

İşte devrimci-demokratik muhalefetin "seçim olayı"ndan anahatlarıyla çıkarması gereken sonuçlar bunlardır. Bu sonuçlar gözönünde bulundurulmadan; sağlıklı ve gerçekçi değerlendirilmesi yapılmadan geleceğe ilişkin doğru perspektif getirilemez. Can alıcı nokta da budur.

baştarafı s. 1'de

...Çıkarken

tırabilmesi, güçlü bir kitle desteği elde edebilmesi, kitleleri sağlıklı bir rayda örgütleyerek devrim yolunda seferber edebilmesi için yayın alanında güçlü olması zorunludur.

Merkez Yayın Organımız PÊŞENG, 1977 yılında yayına başladı. Ancak, bugüne kadar yerine getirmekle sorumlu olduğu misyonu tam anlamıyla yerine getiremedi. Daha çok teorik bir yayın organının yüklenmesi gereken bir işleyle yayın yaptı. Düzenli bir yayın yaşamına kavuşturulamadı. Bugüne kadarki yayın süresi içerisinde bazı özel sayı ve ekler dışında ancak oniki sayı yayınlanabildi. Partimiz, ideolojik öncülük görevini tam anlamıyla yerine getirebilecek bir yayın organı eksikliğini yılarca çekti.

Partimizin, herşeyden önce ve acilen kollektif ajitator, propagandist ve örgütleyici bir role sahip, partinin ideolojik öncülüğü misyonunu tam anlamıyla yerine getirebilecek, düzenli ve periyodik arահlarla çıkacak aylık bir gazeteye ihtiyacı vardır. Merkez Yayın Organımız PÊŞENG, bu ihtiyaca cevap verebilmek amacıyla, 2. Kongre'den alınan karara uygun düşün bir sistem ile yayını sürdürülecektir.

Okuyucularımızdan gelen eleştiri ve öneriler, muhabirler tarafından zamanında gönderilen haberler ve yayın alanında elde edeceğimiz yeni deneyimler PÊŞENG'i daha da güçlendirecektir.

Saygılarımızla

baştarafı s. 6'da

2. KONGRE...

çalıştığımız partimizin tarihi 2. Kongresi'nin sonuçları bunlardır. Bu sonuçları en özli bir biçimde yansıtan, Politik Rapor, Program ve Tüzük ile Kongre Kararları'dır. Politik Rapor yayınlandı ve olanaklı en geniş şekilde dağıtıldı. Program, Kongre Kararları, dost ve kardeş örgütlerden Kongremiz'e gelen dayanışma dilek ve mesajları ile Kongre'ye katılan konuk parti ve örgüt temsilcilerinin konuşmaları en kısa zamanda yayınlanacaktır. Gecikmeli de olsa şimdiye kadar yayınlamadığımız bu belgelerin yayınlanıp dağıtılması Kongremiz'in sonuçları tümüyle kamuoyuna yansıtılmış olacaktır.

Bütün bunlar, 2. Kongremiz'in Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkı için önemli bir kazanım olduğunu gösteriyor. Bolşevik Parti tarihi bize, başarılarından başlı dönen, çalışmadığıdaki eksiklikleri ve yanlışlıkları göremez hale gelen bir partinin işçi sınıfının önderi olarak rolünü yerine getiremeyeceğini öğretiyor. Bu deneyim bize, eksik ve yanlışlıklardan dersler çıkarıldığı ve kadrolar bu anlayışla eğitildiği ölçüde, partinin yenilmez olacağı gösteriyor. 2. Kongre'de partimiz doğrularını, eksikliklerini, yanlışlıklarını ne abartarak ne de eksilterek ortaya koydu. Bununla yıkılmazlığımızı ve güçlüğümüzü bir kez daha kanıtladı. Tabii ki bu, herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. Sadece attığımız yaşamsal adımların önemini belirtiyoruz. Görevlerimizin bitmediğini ve daha zor görevlerle karşı karşıya olduğumuzun bilincindeyiz. Ama şuna inanıyoruz ki, zorluklara göğüs gerip engelleri tek tek aşacak ve üstümüze düşeni layıkıyla yerine getireceğiz. Bu güç ve kararlılığımızı, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkından, en ağır koşullarda bile parti birliğimizi göz bebekleri gibi koruyan yiğit ve fedakar militanlarımızdan alıyoruz.

baştarafı s. 16'da

peryalistler, Şahhk İram'ın yerini, Kenan Evren ve tayfası gibi halk düşmanları sayesinde doldurdular.

Barışın pekişmesi; yumuşamanın derinleşmesi silahlanmanın dondurulması, azaltılması ve giderek tümden yokedilmesi; uluslararası sorunların barışçıl yoldan çözümü; dostluk ve işbirliği bağlarının pekişmesi; nükleer enerjinin barışçıl amaçlarla kullanılması; silahlara yatkınlıkların hastalıklara, cehalete karşı harcanması ve insanın yaşam standardının yükseltilmesi için savaşım veren barış savaşçıları ağır cezalara çarptırılmakla, faşist diktatörlük, kendi iğrenç yüzünü dünya halklarına birkez daha göstermiş oldu. Halklar, Cunta'yı şimdi daha iyi tanıdılar.

baş tarafı s.2'de

GÖREV BAŞINA!

yöredeki görev, layıkıyla, yerinde ve zamanında başarılmadığı zaman, bu, parti mücadele ve etkinliğinin bütününe olumsuz yönde yansır. Somut örneğini Merkez Komitesi yayın organından verelim: Bütün parti örgüt ve üyeleri, yayın organıyla sürekli ve düzenli bir ilişki içinde olmadan, O'na yazı ve haber ulaştırmadan yayın organımız, ideolojik öncülük ve politik yönlendiricilik görevini gerektiği gibi yerine getiremez. En kuytu köşede dahi olsa hiç bir yoldaşın, "ben yazı ya da haber göndermezsem de olur, nasıl olsa diğer yoldaşlar bunu yapıyorlar" deme hakkını kendisinde bulmamalıdır. Böylesi bir anlayışla her bakımdan savaşmak hayati önem taşıyor.

Kürdistan toplumunun en bilinçli, en fedakar, en inancın ve en cesur unsurları olarak bütün partili yoldaşların bu bilinçle mücadeleye sarılmaları; en zor ve elverişsiz koşullarda bile belirttiğimiz niteliklerinin verdiği sonsuz enerjiyle yaratıcılıklarını göstermeleri zorunludur. Böylesi bir zorunluluğu gözden irak tutmamak, bugün her zamandan daha önemlidir.

Öyleyse görev başına!

TEHDİT VE CEZA İLE BARİŞ SUSTURULAMAZ

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'nın 2 nolu Askeri Mahkemesi'nde bir buçuk yıla yakın bir süredir devam etmekte olan Barış Derneği davasının en son oturumu 14 Kasım 1983'te oldu. Bu oturumda, barış düşmanı faşist diktatörlüğün mahkeme heyeti kararını açıkladı: 23 barış savaşçısı ağır cezalara çarptırıldı. Aralarında Barış Derneği Genel Başkanı emekli büyük elçi Mahmut Dikerdem'in de bulunduğu 18 kişiye sekizer yıl ağır hapis ve ikiser yıl sekizer ay da genel göze0 tim altında bulundurma cezası, beşine de beşer yıl ağır hapis ve birer yıl dörder ay genel gözetim altında bulundurma cezası verildi.

Generaller çetesi, Barış Derneği'ni kapatma ve yöneticilerini ağır cezalara çarptırmakla adeta Reagan gibi emperyalist barış düşmanlarına kendisinin de ne denli barış düşmanı olduğunu kanıtlamak istemiştir.

Barış Derneği yöneticilerinin tek "suçu"u farklı sosyal sistemlere sahip devletlerin barış içinde bir arada yaşamalarını; uluslararası ilişkilerde şiddete başvurulmamasını; barışın korunması, yumuşamanın derinleştirilmesi ve silahlanmanın dondurulması, azaltılması ve en sonunda da genel ve tam silahsızlanmanın sağlanması; tüm askeri blokların dağıtılması ve insanlık için en değerli şey olan yaşama hakkının garantiye alınması için mücadele etmeleiydi. İnsancıl düşünceli, sağ duyu sahibi insanlar bu onurlu mücadeleyi destekliyor. Savaş kışkırtıcıları, komplocular bu tür çabaları gösterenleri parçalamak isterler. Bizim "şahinler" in de yaptığı budur. Ne bir ek-sik ne bir fazla..!

Barış Derneği davasında "sank" olarak yargılananlar, uğru-na mücadele ettikleri davaya le-ke sürmediler. Davalarını ve der-neklerini tüm çabalarıyla savundular. Pişmanlık duymadıkları-

nı, barışı savunmanın yüce bir görev olduğunu vurguladılar. Yalan ve iftiralarla dolu olan iddianamenin asılsız olduğunu, sahtekarlığını ortaya çıkarıp, çürüttüler. Mahkeme salonunda-ki tutumları sürdürdükleri barış mücadelesinin bir parçası oldu.

Sanıklardan Erol Taygun; "bugün her milletten, her din-den, her ırktan insanlar, barış için mücadele etmektedirler. Belli bir azınlık ise, bazı insan-ların cehaletinden yararlanarak bu mücadeleye karşı çık-maktadır" diyerek saldırganlığa bir kez daha dikkat çekiyordu. Mahmut Dikerdem ise, Barış Derneği'ndeki çalışmasından duyduğu gururu şöyle dile get-iriyordu: "İçtenlikle inanıyorum ki, beni yetiştiren ve her şeyimi ona borçlu olduğum halkıma bu savaşım boyunca mütevazı bir hizmette bulunabilmişsem, bunu utuzeydi yıllık mesleki görevimden çok, üç bu-çuk yıllık Barış Derneği baş-kanlığında yerine getirebildim."

Dikerdem'in savunması, ünlü bilim adamı Albert Einstein'ın şu sözleri ile son buluyordu: "Ben yalnız barışsever değil, bir barış savaşçısıyım. İnsanlar savaşa savaşa açmadıkları sürece hiçbir şey savaşları ortadan kaldıramayacaktır. Barış gibi inan-dığımız bir dava uğruna ölmek, savaş gibi inanmadığımız bir şey uğruna acı çekmekten daha iyi değil midir? Savaş yolunda hiç direnmeksizin göze aldığımız özverileri barış uğruna da göze almak zorundayız."

Barış Derneği davası savaşçılarını kendi haklı davalarını savunmakla kalmadılar; aynı zamanda, tüm insanları bu davayı savunmaya, "savaşa savaşa çama-ya" çağırıyorlar.

Faşist dikta, ırkçı-şöven ve hegemonyacı amaçlar peşinde koşuyor. Anti-komünizm ve onun özgül bir biçimi olan anti-Sovyetizm temeli üzerinde yoğun propagandalar yapıyor; yalan ve demagojileriyle kitleleri "komü-

nizm tehlikesi" ve "Sovyet tehdidi" masalına inandırmaya çalışıyor. Sağa-sola tehditler savuruyor, saldınlarda bulunuyor. Bölgede gerginliği diri tutuyor. Barıştan, uluslararası ilişkilerin düzelmesinden, insanlığın yaşama hakkına yönelmiş nükleer savaş tehlikesini yoketmekten yana güçlere saldırmıyor; onları düşman ilan etmeye devam ediyor.

Çunta, bölgemiz ve dünyada, gerginliğin diri tutulmasında ve silahlanma yarışımın körüklenmesinden yanadır. O, koyu bir barış düşmanı; dolayısıyla da barış uğruna çaba sarfeden Barış Derneği yöneticilerini ve Dünya Barış Konseyi'nin de düşmanıdır.

Faşist diktatörlük altındaki Türkiye gün geçtikçe daha çok ABD'nin ekonomik, politik ve askeri denetimine giriyor. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı toprakları, dünya emperyalizminin çıkarlarına hizmet için artan ölçüde ABD ve NATO'nun emrine veriliyor, "Çevik Kuvetler"e peşkeş çekiliyor. Çoğu Türkiye Kürdistanı'nda olan çok sayıda havaalanı genişletilmekte, modernleştirilmekte. Türk Ordu'su ve NATO ortak tatbikatlarında lüzumlu artış var. SSCB topraklarına yönelik casusluk üsleri yetmiyormuş gibi geçtiğimiz günlerde AWACS uçakları Konya'ya yerleştirilerek, "Konya İleri Harekat Merkezi" açıldı. Bugüne kadar Irak Kürdistanı'na iki kez geniş çaplı saldırıda bulunuldu. Kıbrıs'taki kukla iktidar vasıtasıyla Kuzey Kıbrıs'ın "bağımsızlığı" ilan edildi. İrkçi, şöven, militarist, anti-komünist ve ABD'yi övücü propagandalar yaygınlaştırılmaktadır. ABD ile Türkiye arasında imzalanmış bulunan anlaşmaları yerine getirmede oldukça cüretkar olan faşist generaller diktası, dünyadaki barış düşmanı faaliyetleriyle ön sıralarda yerlan birkaç iktidardan biridir.

Bugün, Türkiye, ABD ve NATO için; Sosyalist Sistem'e ve Orta-Doğu'daki ilerici hareketlere karşı askeri yığınak merkezi, "sıçrama tahtası" ve önemli bir istihbarat üs'üdür. Em-

devamı s. 15'de